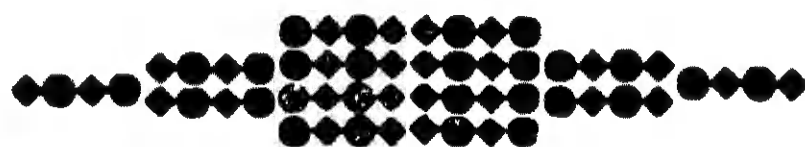


سیرین خسرو

ترجمہ: علی کمال باپیر آغا



انشارات محمدی نقر
تلفن ۳۵۹۴



بسم الله الرحمن الرحيم

وهختی که کسری دهر چو له دنیا

هر مزی حکوری بو به پادشا

به عدالتو بنده نهوازی

وهك کسری هه مو خلقی کرد رازی

اولادی نه بو زور کردی احسان

هه تا کوریکی پی به خشی یزدان

تاقه دورری بوله دریای شاهی

مانندی نه بو له مه ته ماهی

روی وه کو روژ بو ده می شکر ریز

باوکی ناوی نا خسرو پرویز

پرورده کرا به شکر و شیر

نه شورا دایم به عطر و عبر

کاتی که عمری بو به جهوت سالا

روی گه شایه وه وه کو گللاه

(۳)

چنده اموستایان له اطراف هینا
درسیان پي نه دا له ناو قصریکا

عمری شاهزاده که بو به ده سال
بو به کوریکی پر عقل و کمال
بو به چوارده سال که عمری نه مجا
حه زی له علمی رمل نه کرد نه و سا

(بزرگ امید) ناو عالمی هه بو

له علمی بحوم زور شاهزاد بو

تاردی به شوی نیا خسرو پنهانی
گوتی کلبلی گنجی آسمانی

توی دریای علم و عرفانو فرهنگ
له داوینت قط من بر نادم چنگ

پیم بلی درسی نجوم و افلاک
له زحله وه هه تا کو ژیر خاک

خلاصه ی کلام به وه ختیکی کهم
فیر بو علومی نجومیش دردم

(۴)

خوشتری نه ویست باو کی له گیاتی
بی نه ونه نه کرد هیچ زندگانی
هرمز امری کرد به هموشاردا
به کوچه و میدان به ناو بازاردا
جارچی جاری دا که به امری شا
اگر اولاغی له ده غلی بخوا
یاخو له باغی به کی بی رخصت
میوه بی پچی نه کری سیامت
اگر نیرینه له گهل نامحرم
دانشی جزا نه بینی دردم
اساسی عدلی وه کو نوشیروان
دانا دوباره له سر روی جهان
قضا وای هینا حسروی ناردار
روژی له روزان رویشته برشکار
نیچری زوری گرت به دلی شاد
ر که گهر رایوه شازادهی آزاد

(۵)

دی ییکی جوانی له ریدا توش بو

اطرافنی پر بو له گلی خوش بو

له ناو گلاندا خسرو به خوشی

دستی کرد به عیش به شراب نوشی

شهو به سهرات مایه وه لهوی

نه ی هیشت هیچکس زه وه چاوی کهوی

به کیفو عیشو به شادی و به ذوق

به شراب خواردن به گورانی و شوق

اسپیکی خسرو به امری خوا

شهو له سر آخور بو بو بره لا

له ناو ده غلیکا به تنیا بی باک

هتا به یانی له وه را بو چاک

غلامیکشی رویشته به دزه

له باغ برسیله ی هینا بو مزه

وه ختی بیانی پیاویکی بدکار

رویشته خبری برد بو شهریار

(۶)

گوتی شازاده بی‌رسمی نواند
نه ترسا امشه و امری توی شکاند
اسپه‌ک‌ی که و ته ناو ده غلی امشه و
هتا بیانی کس نه‌ی کردوه خه و
له ده‌نگی عودو چنگو دف و تار
اهلی نه و دی‌یه همو بون بیزار
غلامیکیشی چووه به‌دزه
له باغ برسیله‌ی بردوه بومزه
وه ختی آمه‌ی بیست هر مز دستو برد
ناردی چوار پهل‌ی اسپه‌ک‌ی پهل‌کرد
غلامه‌ک‌یشی به‌خاوه‌ن باغ دا
فرموی تا نه‌مری خدمتت بگا
نه و تختو رخته‌ی یرابو بوراو
به‌خشی به‌خاوه‌ن ماله که ته‌واو
ناردی عودو تارلی دریان هینا
هرده نینوکی له‌بیخ ده‌ره‌ینا

(۷)

تارو عوده که ی پارچه پارچه کرد
فرموی بوم بین خسرو دستو برد

خسروی پرویز ایتز حالی بو

بی امری کردوه ههلسا زو به زو

چند پیاوی پیرو عالمی هینا

تاشفاعت کن بوی لای پادشا

بهشین و زاری عالمهکانی پیر

له پشتیان نه وه خسرو وهك اسیر

کفنی کرده بر تیغی هه لکیشا

به دستیه وه گرت چونه خدمت شا

که چونه دیوان به دلی غمناک

له بر تختی شا خویان خسته خاک

گوتیان سازاده منداله قوربان

مرحمت بی بی بخشه پیمان

اوهنده به کول گریان پادشا

به زه پی پیاها ت زودلی سوتا

(۸)

به گریه و زاری به واویلاوه
له خسرو خوش بو دلخوشی داوه

❦ باسی خه و بینینی خسرو ❦

که له و بلایه خسرو بو رزگار
بر بو وه طاعت بو پروردگار

شه ویک له خه ودا مژده یان پی دا

له جی ی اسپه که ت که واپهل کرا

اسپیکت نه بی تیژ ره و وینه ی با

ناوی شه و دیزه بی مثل و ها و تا

له جی ی نه و غمه ی که تر شو تال بو

توشت بو خوشی عمرت بطلال بو

محبوبه ییکی شوخ و نازه نین

آبی مشهوره ناوی به شیرین

له جیاتی تختو رخته که ت که واپهل

دای به خاوه ن مال پادشای جمجا

(۹)

تختو تاجیکی شاهانهت نه بی

له روی دنیا مائندی نه بی

له جی مطربی تارو عود لیده ر

فینو کی مه لکه ند که شای تاجور

بار بود ناوی خوش دهنگو صدا

دستت اکه وی شازاده ی دانا

له دستی تودا برد نه بی به زهر

مورو زهنگوله نه بی به گوهر

کاتی که خسه — مرو له خه و بو بیدار

زور شکرانه ی کرد بو پروردگار

نه دیمیکی بو مشهور به شاپور

که ررابو هموجی نزیکو دور

صوره تگری بو دلیر و ته ردست

له سر آو نقشی جوان جوانی آبه ست

به خسروی کوت شهوی له شهوان

چپکائی هه به له و دیوی کوپستان

(۱۰)

ژنيك پادشای ارمنستانه
خاوه ن شکوهو سپاهو مانه
له سر کيو هزار قه لای به ستووه
خزينه ی له حدو حساب دهر چوه
مشهوره ناوی (مهين بانو) وه
هيشتا کو چکه شوی نه کردوه
به هاوین جیگای ارمنستانه
له بهار انا شوینی (موقانه)
له (ايجاز) نه بی هنگامی خزان
أچيته (بردع) فصلی زمستان
خوش رائه بویری له داری دونیا
برازاییکی ههیه بس تنیا
نهویش چیکه جوانو نازه نین
ناوی شیرینه و کلامی شیرین
هزار عاشقی ههیه دیوانه ن
له دهویری شعله روی وه ک پروانه ن

(۱۱)

بر ژانکه کان پر غمزه و غنجه
مه مكو چهنه ی سیه و ترنجه

چاوی کار آسکی صهی حر مه

زلفی ریحانی باغی اره مه

دل رفینیکه مانگی چواردهمین

ون ته بی اگر بیانی شیرین

که نیزی زوری هه یه بی حساب

جوانن به وینه ی مانگو آفتاب

به بالا وه کو آزاده سرون

به لنبجه و به لار وه کو تزرون

اسپیکي هه یه شیرین بی هاوتا

توزی ناشکینی که غار بکات با

به سراوه ته وه به زنجیری زیر

له سیر کردنی انسان نابی تیر

هروهك كس نیه وینه ی شیرین جوان

هیچ اسپیش نیه وهك شه و دیز قوربان

(۱۲)

کاتی اُمهی گوت شاپوری دانا

خسرو شعورو آرامی نهما

گوتی بهش—اپور یاری وفادار

گر چاره‌م نه‌کهی اهده‌س نه‌چی‌کار

هه‌لسه کوررانه‌ای مردی میدان

بی تأخیر برو بو ارمنس—تان

گرزانی‌ت شیرین دلی نه‌رم نه‌بی

به آگری عشقی من دلی که‌رم نه‌بی

باشه خراگر دل ره‌ق‌و وه‌ک برد

بی فایده نه‌کوتم بام آسنی سرد

خلاصه شاپور بیانی هه‌لسا

ملی ریکای گرت به‌تاقی تنیا

به شه‌وو به روز شاپوری پر فن

رویش‌ت به‌مانگی که‌یشته ارمن

توشی جی ییک‌بو پر سه‌وزو گل‌بو

پر له‌ریحانه‌و شه‌ر‌بوو س—نبیل‌بو

(۱۳)

شیرینی ارمن شوخی نازنه‌نین
آهاته نه‌وی هنگامی هاوین

کلیساییکی لی‌بو بی‌امثال

چندقه‌شهی تیابو پیرو کونه‌سال

شاپور له‌ریوه‌چو بوکلیسا

گوتی به‌قه‌شه‌ای پیری ترسا

پیم‌بلی آخو شوخانی نازدار

وان له‌کام جیگا له‌کام مرغزار

جوابی دایه‌وه‌قه‌شهی کونی پیر

گوتی به‌شاپور مەردی داناو ژیر

له‌داوینی نه‌م که‌ژو کوساره

صحرايیک مه‌یه‌کل و گلزاره

سبەینی پەدی رویان به‌یکجار

دین یه‌نه‌و شوینه‌بو سه‌یری گلزار

سه‌ر له‌میانی له‌پیشدا شاپور

روشته‌نه‌وی به‌دلی رنجور

(۱۴)

شکلی خسروی، کیشا دستو برد

به درختیکا آویزانی کرد

له جیکاییکدا جا حوی کرد پنهران

هتا نهی بینن کنیزه و کچان

له پاش سعاتی سیری کرد شیرین

له گل کنیزان شوخی نازه نین

هاتن به کیفو به شادیو خوشی

بربونه عشرت به باده نوشی

شیرینی ارمن سهری ههل برری

به درخته وه صورت ته کی دی

امری کرد چونو صورتیان هینا

که تماشای کرد مات بو حبه سا

اندای لهرزی روی ههل بزرکا

هوشو شعوری هیچ له لا نه ما

کنیزه و کچان له مه زور ترسان

صورت ته کیان و هر گرت درر اندیان

(۱۵)

گو تیان به شیرین نهم شکله جوانه

یقین بزانه هین پری یا نه

نهم مرغزاره پر دیوو پری

برروین با نه بین شیتو سر سری

نهو شهوه لهوی مانهوه فردا

بو باغیکی تر رویشتن آجا

شاپور له پیشا چوبو هم دیسان

شکلی خسروی کیشا بو زور جوان

به درختیکا هلی واسی بو

خوی شارد بووه وهك روژی پیدشو

شیرین هات له گل کنیزان به ناز

پر بونه عشرت به لیدانی ساز

شیرین شکاه کی دیسان دی زانی

نهمه سرریکی تیایه پنهانی

زبانی به سراش عوری نه ما

پر بوه کریان بی دهنگو صدا

(۱۶)

به کنیزیکی فرمو آزانه
برو بوم داگره نهو شکله جوانه

کنیزه ییکی شیرین حالی بو

چو صوره ته که ی لی شاردده وه زو

هاته وه ووتی نهو رسمه قوردبان

کاری پری بو لی کردین پنهان

رویشتن له ویش بو ده شتیکی تر

شیرین زویر ربو پریشان خاطر

شاپور هر وه کو جارانی پیشو

له پیش اواندا خوی که یاندبو

دیشان صوره تی خسروی لهوی

هه لواهی له پیش هاتنیان شهوی

شیرین اگه روا بو صیری کلان

صوره ته که دی لهوی هه میسان

متحیر بو زور سه ری سورما

له لای معلوم بو سرریکی واتپا

(۱۷)

صوره تی مه لگرت ماچی کرد به دل
بربوه گریان زور به سوزو کل
کنیزه که کان ایتر کولیان دا
تی که ین شیرین په شیوه اچا
عرضیان کرد قوربان منه به دل آزار
چاره ییک اکه ین ای شوخی نازدار
شیرین پی ی کوتن نه ماوه فام
بو نهم صوره ته زور بی آرام
وهرن بابزمی بگرین پیاپه ی
له نشای چاوی تیر بنوشم مه ی
پیکی شرابی آخوارده وه جا
سجده ی نه برده بر صورت خیرا
ایکوت چاوه که م آرامی گیانم
تو صوره تی کی یت ناوت نازانم
له پاش شعاعی شاپور پیدابو
که چاوی پی که کوت شیرین زانی زو

نهم کاره ایشی نه وه به یقین
 ناردی هینایان بو خدمت شیرین
 به خیر هاتی کرد فرموی ای برا
 له کوی وه هاتوی پیم بلی تو خوا
 جو ابی دایه وه کوتی به قوربان
 بنده گه رراوم همو روی جهان
 خبرم هه یه له ایشی دنیا
 له همو عالم هتا له سما
 شیرین که زانی گوستاخه اچا
 کوتی نهم شکه چی آلیت آیا
 نهمه پری به یاخو انسه — انه
 نه ته وه ی انسان که ی هینده جوانه
 شاپور عرضی کرد نهم شکه قوربان
 هینی شخیصکه پیت ته لیم پنهان
 له حقیقتی زور چاک ازانم
 تپت اکه یینم روحی روانم

(۱۹)

شیرین امری کرد روین کنیزان
مانده لوی تنها هردوکیان

شاپور کوتی پی نهم شکله قوربان
وینهی خسروه نهوهی نوشیروان

شاهی مداین فریدون قدره
به حسنو جوانی مانندى بدره

خلاصه شاپور کوتی به شیرین
تو فکرت چیه شوخی نازه نین

من بودردی تو له لامه درمان
دردی خوت مه که له طبیب پنهان

شیرینی ارمن توندبو اول جار
به لام که چونکو بوبو گرفتار

عذری هیناوه کوتی توخوا

زور په شیو حالم ای مردی دانا

نهم شکله دلی لی سندوم ته و او
صورت پرستم بدناوم بدناو

(۲۰)

بگره فریام ده خیلو آمان
به فریات آگه منیش به قوربان
رازی هلی خوم وامن کرد اظهار
توش راحتی بلی مردی افسونکار
شاپور که زانی شیرین په شیوه
له بر دردی عشق شیتو کالیوه
گوتی به راستی نهم وینه جوانه
دست کردی منه تحقیق بزانه
بو نهم وینه به هینده شپرزهی
گر خوی بیینی آخو چی نه کهی
نه وزهی خط له روی هیشتا نه دراوه
بو گرتنی دل پرچی داوه
له تای پرچی سنبل آباری
له دهی شکرو نقل آباری
به اصلو نسب نه روی جمشیده
به حسن و جوانی مانگو خورشیده

له گل تهم همو حسنو جاله

تهویش له عشقت پریشان حاله

منی ناردوه توی بوبکه م رام

راستی تهمه یه باقی والسلام

شیرین تهمه ی بیست معاتی مات بو

گوتی به شاپور عاقلی نیک خو

تدیرم چیه پیم بلی توخوا

دهوای دردم که ای مردی دانا

شاپور عرضی کرد شازاده ی نازدار

زو پچوره وه هرایستا بوشار

بیانی هه لسه به رسمی شکار

سواری شه و دیز به پرو به بلغار

میل به میل بهره آزانه ریکا

شه و دیز نیز رویه هیچکس پیت ناگا

اموستیله یکی لعلی خسرو شا

شاپور هینابوی به شیرینی دا

(۲۲)

گوئی له ریدا اگر دیت خسرو

نهم اموستيله نشان بده بهو

ناثلی اسپه کی خسرو آلتونه

سرتاپا هموی لعلی گل-گونه

اگر له ریدا نه بو توشی تو

ریکای مداین بگره بهر برو

کانی گه یشته شاری مداین

نه بینی قصرو باغو خزاین

بچوره قصری سازاده ی نازدار

کنیزی تیایه هزاران هزار

له ناو نهو قصره بیه به میوان

اموستيله که نشان ده بهوان

انتظار بکه هتا دیت خسرو

نهو سا نه بینی حسن و جوانی نهو

منیش دوا به دوات دیمه وه نهوی

هیچ خه فتهت مخو قضات لیم کهوی

(۲۳)

وهختی أمه‌ی گوت شاپوری دانا
رویشته و شیرین مایه‌وه تنیا
کنیزه که کان به لنجه و به لار
هاتنه و به بولای شیرینی نازدار
امری کرد در حال لهوی کوچیان کرد
رویشته و به شار شیرین دستو برد
شهو به سه‌را هات کوتی به بانو
بوگه شتی صحرا همه آره‌زو
أمه‌وی سواری شه‌ودیزیم فردا
بروم بوسه‌یری گل‌گشتی صحرا
جوابی دایه‌وه بانوی مهربان
گوتی آرامی جرگو دلو گیان
شه‌ودیز سرکیش و تونده نه‌یزانی
وریابه نه‌کات زور توند رانی
خدا نه‌کرده نه‌ک چاوی بدکار
پیت هه‌ل بهینی بکه‌ویته خوار

(۷۴)

بانو له خهوا بښی بوی کهوا

له دستی بازیك بو بو بهر هلا

سر له بیانی کهه لسا شیرین

کنیزان دهوریان گرت وه کو پروین

کردیانه بهریان جلی غلامان

رویشته مهرای چولی بی سامان

له پاش سـعـاتی شیرینی نازدار

شه ودیزی توند کردتی په رری به غار

چوارده شه وو روژ به بی مدارا

قطعی کرده رده و ری ده شتو سارا

روژی چوارده مین گه لی مانده بو

له توزو خولدا له شی غرق بو بو

ریکای که و ته ناو گل و گلزاری

گانی سراوی خوش چشمه ساری

لـحـیـی به سته وه لباسی دا کهند

رویشته ناو آو شوخی دل پسند

(۲۵)

خوی خسته ناو آ و وهك كومه لی نور
آ و له چاوی هات آسمان له دور

باله ناو آ و دا خوی بشوا شیرین
بینیه وه سرباس خسروی مسکین

باسی گه یشتنی خسرو به شیرین
له سر چشمه سراو

که شاپوری نارد بوارمن خسرو
هر چاوه رووان بو بی خورا کو خه و

هرمنز خسروی زور لا بو نازدار
بلاثم چاوی بد آخر لی کرد کار

خه ریک بو خسرو بگری بی تاوان
زننجیری بکات پیخاته زندان

که بزرگ او مید خبری زانی
چو بولای خسرو زو به پنهانی

کوتی له گل تو باو کت هر منر شا
 فکری خراپه وریابه وریا
 هه لسه زو برو تهرکی دیار که
 له دستی باو کت خوت رس-ستگار که
 خسرو که زانی بهم بندو باوه
 باو کی له حق فکری گور راوه
 چو وه قصره که لای کنیزه کان
 وصیتی کردو پی کوتن الان
 یکجار عاجزم غمبارم و زویر
 نه مه وی بچم بوراوی نیچیر
 له پاش من اگر آفره تیکی جوان
 هاتو له لاتان نه بی به میوان
 پیشوازی بکهن به قدر و حرمت
 به دلو به گیان باش بیکه ن خدمت
 اگر له م قصره گهرمای بو خیرا
 قصر یکی تری بو بکهن له صحرا

نه مهی گوت سواړی اسپه کی بو زو
 له گل غلامان رو بهارمن چو
 صحرايان طی کرد منزل به منزل
 هلاک بون له تاو کهرماو توزو گل
 لهو صحرايه دا شیرینی لی بو
 اولاغه کانیان ته و او بون ماندو
 خسرو امری کرد گوتی یکسعات
 لهم صحرايه دا بکه ن اسراحت
 لهوی دابه زین خسرو به تنیا
 اکه ررا له ناو لالهو سه وزه گیا
 سه یری کرد چیک وهک مانگی تابان
 خوی نه شواله ناو چشمه دا عریان
 زلفو پرچی نه کرد به شانه
 ونوشه ی له سر گل نه کرد دانه
 له عشقی سینهی که وهوک بلوربو
 خسرو ناو جرگی پر آگری شوربو

(۲۸)

شهو دیزیش له ولای چشمه ساره وه

به سـرا بوه وه كه به داره وه

خسرو له دلدا کردی تمنا

گوته چی نه بو له داری دنیا

نهم چکه که وهك مانگی تابانه

له گل نهم اسپه لایقو جوانه

هی من بوبایه بختیار به بوم

که لی مستریح طالعدار نه بوم

آگاهدار نه بو شهو دیزو شیرین

بو نه و ناردوتی رب العالمین

شیرینی ارمن وه ختی دی خسرو

له دور وه سـتا وه نه کا سهیری نه و

به پلکی خاوی له شـی کرد پنهان

وهك شهو داپوشی خورشیدی تابان

له بر حیای خوی له شرما شیرین

اندامی سرپاک بر بوه له دزین

(۲۹)

خسرو مردانه شهر می کرد خیرا

روی له شیرینی ارمن و هر گیرا

فرستی زانی شیرین دستو برد

هاته دره وه جلی له بر کرد

به لام له دلی خویشیدا شیرین

لیکی دایه وه کوتی به یقین

نهم شور ره سواره نه بی خسرو بی

تحقیق ازانم هر نه بی نه و بی

نشائی لعلی که پیوه نه بو

شیرینی ارمن سهری لی تیک چو

نه یزانی که واهنگامی سه — فر

خسرو آوه ژو جل نه کاته بهر

که خسروی دی به اول ینین

شیتو عاشقی بالای بو شیرین

خیالی هه بو که بچی بولای

روحی شیرینی بکا به فدای

(۳۰)

له پاشان گوتی باش نه ایستا

له م ده شته چوله به تاقی تنیا

گر بچم بولای تا آخر زمان

من بدناو ته بم له سر روی جهان

سواری شودیزبو به یهك چاولینان

به غار روی کرده چولو بیابان

له پاش سه عاتی خسروی پرویز

سه یری کرد نه کچ ماوه نه شهودیز

متحیربو ژیر درخته کان

یک یك اگه را هیچ نه یدی نشان

به سریا ته دا به شین و زاری

هاواری نه کرد به بی قراری

جار به جار ایکوت یقین پهری بو

که له برچاوم خوی شارده وه زو

خلاصه شیرین شهودیزی ناودا

کاتی که یشته بهر قصری کسرا

(۳۱)

حوری نژادان کنیزانی چین
وهختی که دی یان جمالی شیرین

متحیر بون چونه پیش—وازی
له حسودیان لیویان اگهزی
اموستیله کهی در حال نشان دان
به قدر و حرمت بردیانه دیوان

کردیان پرسپاری ناوو نشانی
گوتیان له کام جی و له کام مکانی
شیرین له دلدا اترسا لی یان
درووو ده له سهی زوری کوت پی یان

گوتی صبر کهن بیته وه خسرو
شرحی حالی من بوتان نه کا نهو
له سرتختی زیر شیرینیان دانا
اسپیان به سته وه له طویله شا

باشیرین لیره بکا خوردو خه و
پوشاری ارمن وانه چی خسرو

باسی رویشتی خسرو بوشاری ارمن

کاتی که شیرین له خسرو دوربو

خسرو زورماتو زویرو ره نجوربو

رویشست به تعجیل گریانو نالان

هه تا که یشسته حدودی کویستان

که دی سهوزه گیای تهررو تازه بو

کلو رحانهی بی اندازه بو

نازه نینانی شوخی دل پسند

به روی خسرو بون زور آرزومند

لهوی رای بوارد به کیفو خوشی

له کل کنیزان به باده نوشی

هرچنده مایهی عیشی ته و او بو

به لام بو شیرین دل برر زو خاو بو

له پاش چندروژی رویشست بو موقان

له ویشه ره زو چو بو خوزستان

(۳۳)

له گل سپاهو جاهو جلالي
مهين بانو چو بواسـمـقبالي
بردي بوديوان به قدر و حرمت
کرد يانه بهري انواعي خلعت
دايارنـ نا له سر تختي زرنگار
نا يانه سهري تاجي شهريار
خسرو مایه وه به دلي غمگين
عاجز بو له تاو فراقی شیرين
شیرينيش له ولا دل پر له کدر
مایه وه مانگی ته و او سر انسـر
خبری زانی به بيانوی شکار
خسرو رای کرد وه له دهس شهريار
له خه وو خوراک بي صبر و قرار
غم له بانی غم له سهري بوبار
له پاش مده تي شیرين امري کرد
کوتی قصر يکم بوبکن دستو برد

(۳۴)

له جی یکی خوش له سر کوماری
شاخیکی بهرزو خوش هواداری
چونکه مداین زور گهرمه سیره
له تاوی گهرما آس—وتیم لیره
که نیزه کان کوتیان شیرین گیان
شازاده امری فرمووه پیمان
له سر شاخی بهرز خوشو باصفا
قصری بکهین بوت ایمه مهیا
نهو کنیزانه حسدیان نه برد
چند وه ستاییکیان هینا دستو برد
کوتیان ده خیله مردانی دانا
مهندسانی آزاو توانا
جادویی مهیه پرمکرو پر فن
تازه هاتوه له شاری ارمن
له ساحری دا هیند پر کماله
سجری بیامری له لای بطاله

(۳۵)

له سر شاخیکی خوش آووهوا
قصریکی کردوه له ايمه داوا

بچن له جی يک که بد هوا بی
ناسازو پیسو یکجار که رما بی
قصری درست کن له که چو له سنگ
مانندی زندان با بی دل تنگ

نه دهین به ایوه به خروارو بار
زیرو زیوی زور درهم و دینار
رویشتن روژی له گرماشان دور
له آوه دانی و شاری جهان دور

قصریان درست کرد که رم و بدهوا
پر له میشلوه و میش و ره شه با
کنیزه کانی بدو حيله بهز
بردبانه تهوی شیرینی طناز

شیرین لهوی دا به دردو ألم
له دوری خسرو مایه وه پر غم

بامی رویشتی شاپور بولای خسرو
و لهوی وه چونی بولای شیرین

شه ویک له ارمن خسرو به خوشی
بزمی گرتبو به باده نوشی
ساقی جامی می گرتبو به دست
له نشتهی شراب گهلی بوبو مست
له پر کنیزی وهك سروی آزاد
هاتو عرضی کرد دلت بی شاد
شاپور هاته وه نه کا انتظار
امرت به چیه شاهی تاجدار
فرموی پی بلین بایسته حضور
دلی گهرم بو خسرو وهك تنور
شاپور سجدهی برد بوبر تختی شا
بهوینه بنده چو له دور وهستا

(۳۷)

له پاشان خسرو که کردی سؤال
شاپور عرضی کرد سرانسر احوال

باسی هاتنی بوشاری ارمن
صورت نشان دان به حیاهو به فن

روینی شیرین به بی مدارا
بوشاری (مدین) به تا کو تنیا

هموی عرض کرد شاپوری پر هوش
گوتی من چونکه به ینی بوم نخوش

نهم توانی بروم لیره به جی مام
احوال نهمه به باقی والسلام

شازادهش هروا سرگذشتهی خوی

ته و اوو تکمیل گیرایه وه بوی

گوتی له ریدا له فلان مکان

توشی بچی بوم زور ناز دارو جوان

له ناو آویکدا خوی آشوبست له دور

پرشنکی نه دا وهك شماله ی نور

(۳۸)

من ادهبم کرد روی خوم و فرگیرا
له پاش لحظه يك سه یرم کرد نه ما

یقین بو له لام نه وه شیرین بو

مایه ی تسکینی منی غمگین بو

پاش نه م قصانه جا قراریدا

شاپور به تعجیل بروا به شوینیا

شهو به سردا هات خسروی سالار

امری کرد به زمی بو کرا تیار

چونکه شرابو به زمو تارو چنگ

نه بو وایه خسرو زور نه بو دل تنگ

له و زمانه وه تا عهدی آدم

کس دلخوش نه بو وه که نه وه عالم

به خروار نه یدا درهم و دینار

به گورانی بیژ بولیدانی تار

مهین بانوش هات بو خدمت خسرو

به کیفو عشرت رایان بوارد شهو

(۳۹)

عاده تی و ابو که هنگامی خه و
وهك تاج ا به سرا پر چمی خسرو

مستی دیاری دا که له خسرو زو
باسی شیرینی کرد له گل بانو

گو تی بیستومه چندو له مه و پیش
هه لی کرتوه اولاغی سر کیش

که لی که رراون له سر روی دونیا
سوراغ نه کراوه هتا کو ایستا

امرو هاتووه قاصدیکی من
نه لیت که شیرین وا له مداین

امین به بانو دل مه ده به دل
آهینمه بوت شوخی جبین گل

نهم قصه ی بیست که مهین بانو
متحیر ما سباتی بیهوش بو

که هاته هوش خوی در لحظه هه لسا
مچده ی پرده بر تختی خسرو شا

(۴۰)

گوتی قاصدت که نارد شهریار
تکایه منیش بکه آگادار

ناکو اسپکی ره هوانی وهك با

له نه وهی شهودیز بیده می بی با

اسپکی یکجار محبوبو جوانه

ناوی گلگونه گلی ره هوانه

خلاصه اسپیان هینا دستو برد

زینیان خسته پشت شاپوریان سوار کرد

رو وه مداین شاپور چو به دهو

به شهو و به روژ بی آرامو خهو

که گه یشته شار چو بو قصری شا

پرسی احوالی شوخی مه لقا

گوتیان بهینی که سازادهی ارمن

قصری شیرینی کردوه به مسکن

که چو سه بری کرد هوشی نه ماوه

گرنای وهك لعلی زهره دهل گه راوه

(۴۱)

گوتی ای شیرین هیچ مه به دل تنگ
تو لعلی جیکای لعلی بردو سنگ
به شاپوری وت شیرینی ارمن
فرموی ککاتی من چومه مداین
ککیز که کان حسدیان پیم برد
منیش قصر یکی خوشم داوا کرد
ویستم که لهوان دور بم آزانه
نهم قصره یان کرد بو من بروانه
درست کراوه سر تا پا له سنگ
له گرمای هاوین عاجزم و دل تنگ
وا بی اختیار لیره بخشیرم
نه مجا نازانم چیه تدیرم
شاپور گوتی پی به بی چندو چون
بچو بو ارمن به سواری گلگون
خسرو لهوی به نه کا انتظار
چاوه روانته سازاده ی نازدار

(٤٢)

وه تختی نه مهی بیست در لحظه شیرین

آزانه مهلسا چووه مالی زین

به یاهو یاهو الله اکبر

به بی ترسو خوف و یگای گرتنه بر

باسی خبر زانینی خسرو له مردنی باوکی

روژی له روزان خسرو سرخوش بو

له دوری شیرین زور به پرورش بو

قاصدی له پر روی کرده دیوان

گوتی به خسرو شازادهی که یان

شاهی مداین ده رچو له دونیا

خالی به تختی پادشا ایستا

خسرو اُمه ی بیست هیچ چاره ی نه ما

زانی مانه وهی خطایه خطا

بی صبرو آرام شاهی جوان بخت

چو بومداین دانیشست له سر تخت

(٤٣)

به عدل و دادو به چا که و احسان

زندوی کرده و ناوی نوشیروان

و هختی تعزیه و پرسه ته و او بو

به ککنیزانی حرمی فرمو

بیستم چیکی پر مکرو پر فن

هاتوته ایره له شاری ارمن

عرضیان کرد کوتیان ثلی لیره بو

شاپور هات بردی به تالو که زو

خسرو اُمه ی بیست گه لی بو غمگین

زویر و نزار بو له دوری شیرین

أجما بی نه وه سرباسی شیرین

که رویشته وه شوخی نازنه نین

کنیزه کانو قه و مانو خویشان

که له دوری نهو بو بون پریشان

که و تنه خاکی پی کردیان شکرانه

زور احسانیان کرد بو آتشخانه

(۴۴)

که مهین بانو خبری زانی

وهخت بو له خوشیا دهر بچی گیانی

مهاسا له دیوان به دلیکی خوش

چو به پیریوه و گرتیهوه باوهش

به لاثم ابدآ هیچ نه یدایه روی

نه یگوت ای شیرین آیا بو کوی چوی

چونکه نه یزانی شیرینی نازدار

به داوی خسرو بووه گرفتار

شیرین له پاشان له گل کنیزان

دیشان دعتی کرد به داوو سهیران

باسی فرار کردنی خسرو له دست بهرام

وهختی که خسرو رویشته سر تخت

زور لای ناخوش بو بهرامی بد بخت

رایو فکریکی یکجار قهوی بر

سودای تاجو تخت شای خسروی بو

(٤٥)

کاغزی نوی بو امیره‌کان

بو سردارانو بو وزیره‌کان

نوسی که خسرو له عشقی شیرین

عقلی نیک چو وه عاجزه و غمگین

شاریک ابه‌خشی به‌پیکي شراب

خزنه‌یک نه‌دا به‌ده‌نگی روبات

چون مندالی وا بی به‌سلطان

دو نیا له‌دستی نه‌بی هراسان

سپا حاضرکه‌ن به‌دستو شمشیر

هه‌ل کوته‌سهری زو بیکه‌ن زنجیر

به‌م ادعایه بهرامی بدخواه

ملتی هه‌لساند رویشته سرشاه

وه‌ختی اُمه‌ی ییست خسروی پرویز

له‌تخت هاته خوار بو سواری شه‌ودیز

ملکی به‌جی هیشت روی کرده صحرا

رویشته روژو شه‌و به‌بی مدارا

(۴۶)

نه‌وه‌ستا هتا گه‌یشته موقان

روژی له‌صحرا به‌امری یزدان

مشغولی راوبو شیرینی نازداز

رئی که‌وته ته‌وی شاهی تاجدار

شیرین و خسرو که یکتریان دی

له اوله‌وه په‌کیان نه‌ناسی

ناوو نشانی له‌کنیزه‌کان

پرسی له‌پاشان شاهی نوجوان

عرضیان کرد کوتیان هم نازه‌نینه

شازاده‌ی ارمن ناوی شیرینه

خسرویش کوتی بزائن که‌من

کوری هر‌مزم شاهی مداین

وه‌ختی هر‌دوکیان یکتریان ناسی

سعاتی مات‌بون زور به‌کسانی

له‌پاشان کوتی به‌خسرو شیرین

رجام و‌هایه شاهی روی زمین

(۴۷)

قصر یکم هه یه له م نزیکانه

تشریف بهینه بولای من گیانه

میوانی من به تا به دلو به گیان

خدمتت بکم چند روژی قوربان

شیرین خبری زو نارد بوناوشار

هاتنه پیشوازی شاه پیاده و حوار

جامهین بانوش خبری زانی

که وا خسرو شاه دیت به میوانی

له سسر یانه وه کردی گللاو پاش

دور رو گوهری بو کرد به شا پاش

له پاشان بانو زانی به یقین

عاشقی یه کن خسرو شیرین

زور تر سا بانو غمی که و ته بر

گوتی به شیرین نازداری کشور

دو نیا له شوقی روی تو رونا که

حسنو جمالت له دو نیا تا که

معلومه خسرو عاشق روته
به سراوی داوی کمندی مو روته

یقین بزانه پیاو حيله کارن
له روی دونیادا یکجار مکارن

خسرو به لطف و شیرین زوبانی
نه خوات حلواي تو به کامرانی

دو چارت نه کا به زوبانی خوش
له پاشا زور زو آتکا فراموش

اگر له ناوی چاکه تو دور بی
ته بی به خراب هایم مشهور بی

له روی دونیادا هتا اتوانی
به حورمت بکه تو زندگانی

خسرو که زانی پاکی تو نه وسای
دیده لام داوای تو له من نه کا

آمهش معلومه لهو که تر نیت تو
به رتی چاکه دا چاو هکم برو

هر چند به خسرو تو مهربانی
 من وات پی ته لیم جا خوت ته یزانی
 بهم نصیحتهم گر بکهی رفتار
 به غم و به لا نابی قهت دوچار
 هر چند عاشق پند ناگریته کوئی
 تکایه شیرین لامه ده له رئی
 وه کو زلیخا مه که وه شوین پیاو
 پیاو بی وفان با نه بی بدناو
 شیرین امه ی بیست کوتی به بانو
 منیش هروه ها اکم آره زو
 اگر شیت بیم من بو جمالی
 دستم لی نادا غیر به حلالی
 سویندی زوری خوارد شوخی نازه نین
 جا بانو کوتی ای کیانی شیرین
 اذن به بچو له دشت و له شاخ
 راو بکهن دایم گوستاخ به گوستاخ

(۵۰)

به شرطی نه چی له کلیا ته نیا

با له گلستان بی لشکرو سپا

بیانی هه لسا شیرینی نازدار

له گل خسرو دا روین بوشکار

کنیزه کانی جوانو دل پذیر

آسکی زوریان گوشت وه کو نره شیر

شهو به سردا هات شاهی مداین

گوتی به شیرین شازاده ی ارمن

باسبه یی زو سر له بیانی

بزمی بکیررین به شادمانی

می خوشه اگر ساقی بمینی

نه وهی می خوره باقی بمینی

شیرینی ارمن گوتی به مرچاو

هرچی امر آکهی واکم ته و او

وه ختی ایواره شیرین له گل شا

به دلیکی خوش له پهك بون جیا

(۵۱)

سببه‌ینی کاتی که له‌خه‌و هه‌لسان

شیرین امری کرد به‌کنیزه‌کان

له‌صحرا‌ییکی خوش‌و دل‌ فزا

خیمه‌و بار‌گای شاه‌ی‌ان هه‌ل‌دا

ده‌نگ خوشان‌دستیان کرد به‌گورانی

ساقی شرابی کل ره‌نگی هانی

له‌عشقی شیرین خسرو سرخوش‌بو

شیرین له‌خوشی خسرو مدهوش‌بو

له‌پرله‌یشه‌شیری هاته‌ده‌ر

هه‌لمه‌تی‌هینا بوخیمه‌و چادر

غلبه‌که‌وته‌ناو لشکرو سپا

خسرو شیری دی هیچ‌نه‌په‌شو‌کا

به‌بی‌سلاح‌و‌خنجر‌و‌شمشیر

خسرو‌آزانه‌چو‌به‌ره‌و‌روی‌شیر

مشتیکی‌توندی‌وای‌دا‌له‌سه‌ری

له‌کونه‌لوتی‌میشکی‌ده‌ر‌په‌ری

(۵۲)

خسرو زو سه‌ری شیره‌کی بری

هروه کو کراس پیستی دادرری

کرا به‌عادت له‌وساوه اچا

شمشیر ههل اگری له‌بزمیشدا شا

شیرین کاتی دی شاه‌ی تاجدار

به‌مشت شیری گوشت وه‌ک اسفندیار

دای کردو دستی خسروی ماچ کرد

نه‌ویش کوررانه آزادسـتو برد

ناوددی ماچ کرد کوتی به‌شیرین

اوخه‌ی نه‌مه‌ته نه‌باتو هه‌نگوین

له‌پاشان خسرو کوتی ای نازدار

که‌می بترسه له پروردگار

روحم هاتوته سر لیوم بوتو

بمگره باره‌ش نه‌و نه‌مامی نو

جوابی دایه‌وه شیرینی دانا

کوتی زور عیبه بوتو پادشا

(۵۳)

لهم گر زده و ده به لهم فکړه قوربان
کز واز نه مینې نه بی په شیان
لای خوت عاقلې شاهې به رزه جی
کاری وا مه که با آبروم نه چی
خسرو پیدر پی باده ی خوارده وه
به دهم هناسه و آهی سارده وه
عشقو می هر دو کرد بوی سرخوش
یکی شیرینی گرتو بو بی هوش
شیرینی ارمن کوتی پی به قار
عیبه وا مه که شاهي تاجدار
خهریکی نه وه ی آبروی من بیهی
دفعه یکی تر ایشی وا نه کی
خسرو له قصه ی شیرین دلگیر بو
به قین به قار هه لسا زویر بو
کوتی به شیرین معلومه اگر
سودای عشقی توم نه کوتایه سر

سه دم نه نه بو بی افسرو تاج
له چرخي گردون من نه سند خراج

شرابت دامی تامتت کردم

که مست بوم اچا پا به ستت کردم

له اوله وه خاوه ن بخت بوم

صاحبی سپاو تاجو تخت بوم

توله تخت و تاج کردت آواره

عشقی تو منی واکرد بی چاره

نه قصانه ی گوت شاهی تاجدار

سواری شه و دیز بو دهر پهری له شار

بو وولاتی روم رویش-ت بی آرام

له ترسی سپاو لشکری بهرام

نه سرهوت شه و و روژ که یشته دریا

به قیصری روم که خبریان دا

ناردیه پیشوازی هینایانه شار

دایان نا له سر تختی زرنگار

له چونی خسرو دلخوش بو قیصر
 پکیکی هه بو وهك مانگی انور.

ناوی مریم بو پی بخشی در حال
 شای یان بو کرد شاهانه مثال

خلاصه له پاش مده تیکی کهم
 به قیصری کوت شاهی جهم حشم

لشکر م نهوی بچمه سر بهرام
 هتا بسینم زو لهو انتقام

سانی دا قیصر سپای بی سامان
 وهك سپای جاران روستمی دستان

چل په نجا هزار عسکری شهره کر
 له گل خسرو دا ری یان گرتنه بر

خبری زانی بهرامی بی خیر
 هات بره و پیری خسرو وه کو شیر

له هر دو طرف سپای بی سامان
 چو شاو خروشا روپشته میدان

بزرگ امیدش وه کو شیری مست

اسطرلابه که ی نابووه سردست

کو تی به خسرو نه مکاته چاکه

هه لکوته سریان آمان خیرا که

خسروی پرویز له سر پستی فیل

له گل لشکری وه کو دویای نیل

خوی دا له تیپی لشکری بهرام

بربووه کوشتار به تیغی بی رام

له خوینی دوشمن دنیا بو گلره نک

روی سرزمینیان لی هینان به تنک

خلاصه له پاش جنگو شهر رو شور

شکا لشکری بهرامی پر زور

رای کرد بهرامی بی فرری بدبخت

بو خسرو جی ما سپاو تاجو تخت

به حکمی نه وهی مریمی هینا

پایه ی بلندبو له او جی عیسا

(۵۷)

عیشو عشره تی هر چند بو حاصل
به لام لذه تی هیچ نه بو به دل

له دوری شیرین دایم غمبار بو
له سودای عشقی هر لیو به بار بو

باسی پشیمان بو نه وه ی شیرین له رویشتی خسرو

نه وه خسته خسرو له شیرین تورا

رویشت شیرینیش حالتی کور را

صبر و قرار ی اصلا لانه ما

وه کو زولفی خوی آلو زاوشیوا

لعنتی نه کرد له خوی جار به جار

که بوچ زویری کرد شاهی تاجدار

چو مهین بانوی زو کرد باخبر

لهو واقعه یه همو سرانسر

جوابی ذایه وه بانوی به تمکین

گوتی چاکت کرد روله آفرین

(۵۸)

وا مصالحتہ کہ تو صبرکہی
اگر صبرکہی بہ مقصود آگہی

تو بوئو کورہ زور رہ نجت کیشا

لہ داغی گہلی جگرت یشا

ایستہش صبرکہ ای رواہی دانا

صبر برسـیلہ نکات بہ حلوا

بہ قصہی بانوشـوخی نازہنین

صبری کرد بہ بی ہوشو بہ بی تین

لہ پاش مدہ تی بانو نخوش کہوت

لہ ررو لاواز بو ہرگز نہ اسرہوت

بہ شـیرینی کوت معلومہ آوا

نہ مرم کوچ اکہم لہ داری دونیا

کلیلی گنجو خزینہی تہ واو

دا بہ شیرینی شوخی مستہ چاو

لہ پاش تہ مانہ چند روژی پی چو

لہ دونیا دہر چو جا مہین بانو

(۵۹)

شیرینی ارمن بو به پادشا

دهستی کرم و عدلی راکیشا

دلی اهای به کرم کرد شاد

محبوسه گانی له بند کرد آزاد

هینده عادل و وطن پرور بو

له دهوری نه ودا گورک شوانی مهر بو

به لام که چونکه له خسرو دور بو

دلی پر غم و زویر و رنجور بو

بیستبوی خسرو که بوروم چوه

مریمی لهوی ماره کردوه

مریم خسروی شویند داوه که و

هتا کو ماوه دل به کهس نه و

شیرین دامابو له بر دودی دل

مانندی کهری بچه قیته گل

وزیریکی مه بو له جی ی خوی داینا

وازی له تختی سلطنت هینا

(۶۰)

سواری گلگوزبو زوله گل شاپور
گرتیه بر دهشتو صحراو دیکه‌ی دور
چند کنیزیکی جوانو مه عذار
له گل چند باری کوتالو دینار
اسبو گای زورو حوشترو حیوان
بردی له گل خوی نازداری دهوران
رویشته به ریدانه‌م میل تانه‌و میل
گه‌یشته قصری شیرین به تعجیل
خسرو خبری زانی که یقین
که رداوه‌ته‌وه قصره‌کی شیرین
زوری پی خوش‌سبو له‌ترسی مریم
نه‌ی ویرا باسی بکا زور یا کم
جار به‌جار اینارد بولای پیامی
صبوری نه‌هات هر به‌سلامی
گوتی به‌مریم روژی له‌روژان
باورم پی‌بکه آرامی گیان

(۶۱)

وهك خويي پياكهن ژان نهكا برين

منيش تادورجم چاكه لهشيرين

بهلام معلومه شـيريني بدبخت

بومن بهحي هيشتملكو تاجرتخت

لهگل من دايم چاكه كاري بو

كردهوو پيشهـي وفاداري بو

بنيره با بيت بو ايره كيانه

حورمتي بگزين خيرو احسانه

جوابي خسروي دايهـوه مريم

كوتي وارثي تخت و تاجي جم

اگر بيتو من شيرين بدينم

كوير نهـبي چاوـم كياني شيرينم

شيرين جادووه زور حيله كاره

كافرهـو ساحر پيسو مكاره

تفرهـي تو نهـدات من ليت نهـكا دور

خوي اچهـسپني و من نهـجم مهـجور

(۶۲)

قهت هو مید مه که له سر روی دونیا

له اسپ و ژنو له شمشیر وفا

هرگز دل مه ده به شیرین آمان

جا دوه به لات توش نه کا قوربان

سویندی زور خوار د به تاجی قیصر

به تخت و بختی شاهی تاجور

گوئی اگر بیت شیرین بدینم

هر نه و سعاته خوم اخنکینم

خسروی پرویز زانی به یقین

مریم مهل نا کا قهت له گل شیرین

چارهی هیچ نه دی پادشای دانا

به غیری نه وهی بهینی صبرکا

جار به جار یکیش شاپور به پنهان

اچووه لای شیرین به دلی لرزان

قصه ی خسروی بو شیرین نه برد

اگره رایه وه خیرا دستو برد

(۶۳)

سهري سورمابو شیرین که خسر

چلون ههل نهکا نهونده بی نهو

لهدلی خو یا ایکوت خدایه

لهگل من خسرو چند بی وفایه

به خسروی کوت عاقبت شاپور

چلون تو اژیت له شیرین بی دور

جوابی دایه وه شاهی به رزه جا

گوتی و اچاکه لهو بیم جیا

چونکه گر مریم شیرین بینی

له قینو رقا خوی اخنکینی

شاپور نه مهی یدست له خسرو در حال

چو بولای شیرین وهک طیری تیژبال

گوتی پی خسرو توی زور خوش نهوی

له دوریت خهوی له چاو ناکهوی

به لاثم له مریم اترسی به گیان

رجایه مه به اصلا دل گران

(٦٤)

هه لسه له گلبا به جوته ايستا

سوار بينو پچين بو خدمتي شا

له گل پادشا تو به پنهاني

خوش رابويره هتا اتواني

شيرين به توندي گوتي به شاپور

گهلي بي شرمي اي له خدا دور

تو خستمته ناو کيژاوي به لا

به زوباني لوس منت تفره دا

بوچي نازاني بي عقلو نه فام

تو تاجو تختي شاهيت له کيس دام

صد خوزگه دايکم مني نه بو وايه

يا مني درخوارد سه گي بدايه

وا له گل مریم کيف نه کا خسرو

نهو مني ناوي من نامه وي نهو

به شوينشا بيت مريمي قيصر

لهم قصره به شق من نه يکمه دهر

میلیم بی زولقم نه کم به زنجیر
 انیرم خسرو زو بکایخسیر

به برژانگی خوم بلیم وه کو تیر
 آرون بوم نه کن خسرو به نیچیر
 دلی پادشا بومریم گهرمه
 منی بوچی به بی حیاو شرمه

من نه و طیره نیم بمرن به داو
 یا همو بازی بیتو بمکاراو
 من عاشق نه بوم وه ها بو تقدیر
 خطام کرد خطا ساچی به تدبیر

اگر نه و آلیت به شیرین بگم
 بلی کیف بکات باله گهل مریم
 زور له کل شاپور قصه ی توندی کرد
 پشیمان بوه وه له پر دستو برد

گوئی له باتی من به پیام
 به خسرو بلی لیت نه کاسلام

(٦٦)

بیلی که شیرین عرض نه کا قوربان
له فکریه خوش صحبتی جاران

تو دایم کیف و خوشی خوت نه وی
که یادی مدت له فکر نه گه وی

وه ختی بی یار بوی هر من یارت بوم
هر من دلسوزو غم خوارت بوم
تو گلت هینا له روم به خرمان
من تاج و تختی خوم کرد پریشان
ذلیل مه که چونکه عزیزم
آزادم بکه ی چاکه کنیزم

به روژو به شهو نیمه آسایش
له توش ناییم ذرره بخشایش
من بوچی نه بم بد حال به بی تو
پار له گل تو بوم امسال به بی تو

شیرینی ارمن باهر ره نجووی
پاخورا چاوی بد له خسرو دورپی

(۶۷)

شاپور امانه‌ی که بیست له شیرین
کورنوشی بوبرد کوتی آفرین

❦ باسی فرهادی کوهکهن ❦

شیرینی نازدار خاتونی ایران
شوخی دل‌رفین آشوبی توران

له‌دردی دوری خسرو زویربو
خواردنی دایم هر شکرو شیربو

رانی حیوانی له‌و شوینه دوربو
له‌شیر هینانا کنیز ره‌نجوربو

چونکه نه‌و جی‌یه‌ی شیرینی لی‌بو
له‌وه‌رری که‌م‌بو حیوان برسی‌بو

به‌سه‌لی و گورجی بو هینانی شیر
شیرین خهریک‌بو هر نه‌یکرد تدبیر

شه‌ویک‌هاته‌لای شاپوری دانا
قصه‌بان نه‌کرد به‌تاقی ته‌نیا

کوتی به‌شاپور که‌رانی حیوان
درره‌ زور زحمت آبه‌ن کنیزان

(٦٨)

شاپور عرضی کرد ای سروی آزاد
شخصی مشهوره ناوی به فرهاد

مهندیسیکه بی مثل و هاوتا
جوان صنعت نه کاله سنگی خارا
که ژو کیو له دست نه و هراسانه
نهم ایشه به دست فرهاد آسانه

من و نه و له لای ماموستای دانا
تحصیلان نه کرد منال بوین نه و سا
له نتیجه دا من بوم به نقاش
فرهادیش آخر بو به سنگتراش

به صنعت له برد آتاشی صدره نگ
به قولنگ نقشی چین اکات له سنگ
نه و به اوستادی چاره تو نه کا
مقصدت پیک دیت ماهی دلارا

اگر افرموی اچم نهی هینم
به آرزوی تو کارت پیک دینم

(۶۹)

شیرین امری هکرد شاپوری دانا
ههلسا به گورجی رویشته به شوینیا

فرهادی هینا بو قصری شیرین
حورمتی زور گرت شوخی نازه نین

فرهادیان دانا لهمدیو په رده وه
شیرین جا درگای قصه ی کرده وه

پی که نهی لهدمی شکر اباری
کل ههله نه وه ری به بار لهزاری

قصه شیرین بو به وینه ی هنگوین
بویه وه ختی خوی ناو نرا شیرین

هر که سی که کوئی له قصه ی نه بو
افلاطون بو وایه زو له هوش نه چو

له شیرین کاتی قصه ی بیست فرهاد
اندای له رزی بر بو وه فریاد

به داوی عشقی گرفتار بو زو
خوی خسته سرخاک دلی لهدست چو

(٧٤)

شیرین تی که پشت وه ستای بی چاره
به داوی عشقتی نهو گرفتاره
گوتی تکایه ای مردی اوستاد
کاری بکه بوم دلم بی شاد
ران دوره لیان دخیلو آمان
منیش محتاجی شیرم وه ستا گیان
نهمه وی زور زو ریکای دو فرسنگ
جو که ییک بکه ی بوم محکم له سنگ
که نهو جو که یه بکاته جی ران
شیر بدوشن بوم له وی کنیزان
لهو جو که یه وه هتا بی تأخیر
به بی مشقت بیه ایره شیر
زوبانی نه بو فرهادی مسکین
که بداته وه زو جوابی شیرین
هر دو دستی خوی نایه سرچاوی
وهك دیزه جوششی نه دا هه ناوی

(۷۱)

هاته دره وه له هوده ی زهر کار
له ککنیزانی اجا کرد پرسیار
گوته نازانم شیرین چی فرمو
تی نه که یستم به چی بینم زو
ککنیزو که چان قصه یان بو کرد
که فرهاد یستی ههلسا دستو برد
تیشه و قولنکی هه لکرته سرشان
روی کرده ده شتو چولو بیابان
به ردی آتاشی به وینه ی به نیر
جو که ی درست کرد بو هینانی شیر
له جی ی رانه وه تا قصری دوا بر
جو که ی را کیشا وه ستای قور به سر
حه و ضی درست کرد له بر قصر جوان
شیری بو اهات وه ک آوی حیوان
به مانگی هموی ته و او کرد آزا
ناردی مزده یان به نازه نین دا

(۷۲)

هاته دهر وه کو سروی خرامان
بو سه یری حه وضو جو کشان کشان
که چاوی پی که وت شوخی مه جبین
کوتی به فرهاد هزار آفرین
لازمه ایستا بخشیشیکی باش
من بدهم به تو وه ستای سنگتراش
فرموی شوانه کان نه بی جیا جیا
بخشیشی زور چاک بدهن به وه ستا
فرهادی بانگ کرد له لای خوی داینا
به مشت الماس و گوهری پی دا
گواره ییکی بو له گوهر شیرین
خراجی ملکی روم بو له گل چین
له کوئی کرده وه فرموی ها وه ستا
نه مه بفروشه خرجی که تو خوا
هتا بمینم منت باری توم
پیم آدا نا کری زور قرضاری توم

(۷۳)

فرهادیش عرضی شکری جی هینا

تعظیمی بو کرد له مجلس ههلسا

گرتیه بهر ریگهی چولو بیابان

به شین و زاری و واوه یلاو گریان

له دودی عشق و له تاوی دوری

هر چنده نه کرد نهی بو صبوری

تنها مایه وه نخوش و رنجور

له رفیقان و له دوستان دور

سیری قصره کهی نه کرد جار به جار

جل و لباسی نه کرد له تو پار

گاه له کل آهوی صحرا نه گه را

گاهی به تنها ایکرد مدارا

همو حفته یی اچو وه لای شیرین

تسکینی نه دا به دلی غمگین

همو شه و نه چو غمبار و زویر

له حه و ضه کهی یار اینخوارد وه شیر

باسی عشقی نهو که و ته سر زوبان
له نای عالمدا بو به داستان

باسی خبر زانینی خسرو له عاشق بونی
فرهاد به شیرین

بدکاری رویشت بولای پادشا

له و کاره ساته خبری پی دا

عرضی کرد فرهاد له عشقی شیرین

دایم خهریکی گریانو نالین

له سودای عشقی شیت بو و شیدا

گر تویه ته بهر رنی چولو صحرا

هیچ شهرم ناکا له جوانو له پیر

ناترسی هرگز له شمشیر و تیر

همو هفته یی نه چی به یلغار

کرنوشی آبات بو قصری دلدار

(۷۵)

نهم قصه یه ی بیست کاتی خسرو شا

عشقی ش—یرینی زیادبو له دلدا

چونکه معلومه کهوا دو بلبل

چاکتر أخوینن له ده وری یلک گل

زوری پی خوش بو که نه و مه ووه

عاشقیکی که ی بو پیدا بووه

به لام له لایشی گران بو خسرو

فرهاد عاشقه به نازداری نهو

فکری کرده ووه که لی له و کاره

که تدیر چیه چون بکا چاره

چند محرمیکی بانگ کرد بو تدیر

فرموی زور دلم عاجزه و زویر

بیستومه نه لین فرهادی مسکین

شیتو شیدایه له عشقی شیرین

اگر یکوژم گناهم نه کا

نه یکوژم یقین بدناوم نه کا

(٧٦)

وزيره کانی تدیریان بو کرد

چند سواره یکیان نارد به دستو برد

له گل اسپیکدا کوتیان که آزا

فرهادی سنگتاش زو بکن پیدا

له پاش تعظیمی زورو احترام

پی باین خسرو لیت نه کا سلام

ایشی پیت هه یه هه لسه له گلپان

بچین بو خدمت پادشای جهان

سواره کان هه لسان به تعجیل خیرا

که رران که ژو کیو روی دهشتو صحرا

به بی مدارا چند روژو چند شهو

ا که رران به بی خورا کو بی خهو

آخری روژی سهیریان کرد فرهاد

وا له دهشتیکا به دلی ناشاد

غمبار که وتوووه یخه ی کردوه چاک

که وز نه دا له سر به ردو خولو خاک

(۷۷)

نهو جوانیکه لاولچا کو دلیر
به سامو هیبت وه کو نره شیر
سلامیان لی کرد به گورجی و چالاک
گوتیان بوچی واکه وتویه سرخاک
سببی چیه که واکه غمباری
بوچی عاجزی بوچ بی قراری
خسرو پادشای همو آفاقه
به دیداری تو که لی مشتاقه
بفرمو سوار به شاهی تاجدار
چاوه ریی تویه نه کا انتظار
جوابی دایه وه فرهادی مسکین
به دلی غمبار به لفظی شیرین
گوتی کا که من غریبم هه ژار
نه بی چی بووی له من شهریار
دیوو جن له من نه بن هراسان
منی بوچی پادشای جهان

تـكـام و هـایـه مـردانـی هـوشـیار
 بـگـه رینـه و هـ بـولای شـهـریار
 بـلین زور گـه رر این صـحـرا خوار و زور
 نـه مـان دوزیـه و هـ فرهادی رنجور
 گـوتـیان ای فرهاد مـسـکـینی هـه ژار
 غـریـبی بی کـس شـیـتی عشقـی یار
 قـسـم بـه ذاتی خـالقی عـالـم
 بـولای تـوی نـار دویـن شـاهی جـم حـشم
 بـهـانـه مـه گـره سـوار بـه آزانـه
 بـچـین بـو خـدمت شـاهی زهـمانـه
 هـیـچ چاره‌ی نـه مـا فرهادی هـه ژار
 کـه تـه ری لـه کـل سـواری شـهـریار
 لـه پـاش حـفته یـیک گـه یـنـه قـصری شـاه
 خـبر یـان زو بـرد بـوشای عـالی جـاه
 اـمری کـرد در حال بـرد یـانـه دیوان
 دانیشت دل پر غـم عـاجـزو گـریان

(۷۹)

وه کو شیری مست فرهادی مسکین

هیچ فکری نه بو له قصه‌ی شیرین

زر آفشان کرا به حورمت ته و او

خسرو کوتی پی به خیر بیت سرچاو

له پاشان خسرو کوتی ای فرهاد

اصلاً خلقی کویت دلیری آزاد

جوابی دایه وه کوتی من که دام

له اصلاً خلقی شکاری آشنام

کوتی صنعت تان چیه و مشغولی چین

کوتی افروشین کیان خهفت اکرین

کوتی کیان چلون افروشی انسان

کوتی زور سهله له لای عاشقان

کوتی عاشقی آیا به شیرین

کوتی خوشتره شیرین لام له دین

کوتی توش شیرین نه بینی به خه و

کوتی خو نانوم نه روژو نه شه و

(۸۰)

گوئی که می دهر آکهی له دل

گوئی نه و روزه که بچمه ژیر گل

گوئی بوچ سودای دهر نا که ی له سر

گوئی دهر ناچی تاروژی محشر

گوئی آیا تو اترسی له کس

گوئی اترسم له شیرین و بس

خسرو که زانی قصه بی سوده

هرچی پی بلی هیچه و بی هوده

گوئی نه و شاخهی والهرتی گذر

ایمه ناتوانین پیا بچینه سر

قسم به سهری شیرینی دل بند

له مه که ورده تر من نیمه سو کند

اگر نه م کاره م بو بینته جی

پیشکشت نه کم هرچی بته وی

جوابی دایه وه فرهادی آزاد

گوئی پادشا تو په دلشاد

بوت اکهم به دهشت که ژو کوی سنگین
قسم به چاوی مخموری شیرین

به و شرطه وه ختی کارم کرد ته و او

بمدهیتی شیرین شوخی مسته چاو

خسروی پرویز زور رقی ههلسا

ته مای بو در حال له گردنی بدا

به لام قینه کی خوی نه کرد اظهار

به فرهادی گوت ای مردی به کار

تو أمه بکهی بزانه یقین

نامردم اگر نه تدهمی شیرین

کاتی أمه ی بیست فرهادی بی دل

ربی کیوی پرسی له شاهی عادل

پیاوی له کل نارد کردی رهنمون

بردی بو قولهی کیوی بیستون

رویشسته مه رکیو به مانتدی با

قولنکی هه لکرت کوررانه آزا

(۸۲)

له پيشا تختی درست کرد له سنگ

نقشی لی هه لکه‌ند وهك نقشی ارژنگ

به الماس شکلی شه و دیزو شیرین

هه لی که‌ند فرهاد جوانو نازنه‌نین

به بیستونی نه‌گوت جار به‌جار

ای کیوی سنگین هاوار صدهاوار

رجا اکهم لیت خوت بوم نرم‌که

له آه و ناله‌ی فرهاد شرم‌که

اگینا به‌خدای حی لامکان

هتا کو له‌بر مندا بی گیان

دست بردار نا‌بم له آقاری تو

شه‌وو روژ نه‌دهم من آزاری تو

به‌تیشه‌و قولنگ ای سنگی خاره

لاشه‌ت زو اکهم من پاره پاره

جار جار اچون بر صوره‌تی شیرین

نه‌گریا آپکوت شوخی نازنه‌نین

(۸۳)

رحمی به دلی غمباری من که

علاجی لیوی به باری من که

وا له عشقی تو اَسوتیم له دور

پر وانه ناگری بهرگهی شعله‌ی نور

آخ خوز که شه و گویت له زاریم نه بو

گویت له ناله‌ی شه و یداریم نه بو

له دونیا باسی فرهادی ره نچور

بلا و بوه و ته و او بو مشهور

باسی رویشتی شیرین بو کیوی بیستون

بولای فرهاد و سقط بونی اسپه‌کی

مبارک روزی له روزکاران

شیرینی ارمن له گل نازداران

باسی عشره‌تی جارانی نه کرد

قصه‌ی گل که شتو سیرانی نه کرد

له پاش قصه و پاس صحبتی ته و او
 باسی بی ستون آخر هاته ناو

شیرینی نازدار کوتی به یاران

اچمه بی ستون به عزمی سهیران

به میر آخوری امر کرد شیرین

مه لسان دهس به جی اولاغیان کرد زین

تصادف گلگون له و دوره نه بو

اسپیک کی تریان بو هینا زوزو

سوار بو که و ته ری به تاوو یلغار

شیرین چه شیرین وه کو نو بهار

نرگسی دیده ی مست و بی خوابو

وینه ی خرمانی گلی تیر آو بو

خلاصه رویش ت شیرینی ارمن

کاتی که یشته نزدیک کی کوکن

پیاله ییک شیرینی دای دهر زمان

کوتی ای فرهاد بیکه نوشی گیان

(۸۵)

وهری گرت له دهس ماهی دلارا
خوار دیه وه کوکن دهس به جی خیرا
به لی معلومه عاشقی شیدا
یار بیت به ساقی زهر بی اینخوا
که و ته به ری پی به یاهو یاهو
گریاو نالاندی روی له بر پی سو
گوتی بینائی دو دیده ی فرهاد
دور بی له چاوی پیسی بد نهاد
یاخوا وهك گل روت هر خندان بی
زولفی مشکینت با پریشان بی
له هر دو دنیا خوا ییکا آزاد
وهك تهم بنده یه ی خوتت کرد دلشاد
چونکه مفلسم خجالت بارم
له آقاری تو زور شرمسارم
خو نیمه گنج و خزینه و گوهر
تا شایشتی کهم سروی سمین بر

(۸۶)

هر گیانم هه یه بی خه مه بر پیت

بیکه م به شاباشی خاکی به ری پیت

جوابی دایه وه شیرینی ارمن

فرموی صبر که فرهادی کوکن

نهم کاره ته و او بکمی مردانه

ایتر نای مینی خسرو بهانه

له پاش قصه ی زور دولبری مه وهش

گوتی به فرهاد اروم شهوت خوش

آوزهنگی توند کرد بروا به یلغار

کلا اسپه کی شیرینی نازدار

مشهوره ته لین اسپه کی شیرین

سقطبو در حال فرهادی مسکین

شیرین و اسپه لگرت به سر شان

روی کرده مهرای چولو بیابان

بردی به رده می قصره که آزا

له ریکا آنی اصلا نه وهستا

(۸۷)

به شین و گریان به واوه یلاوه

شیرین و اسپ داناو که رراوه

باسی مردنی فرهادی کوکن

خسرو جاسوسی زوری داناو

حالی شیرینیان تی آگه یاند زو

خبریان دانی کوتیان که شیرین

چو بودیده نی فرهادی مسکین

له عشقی شیرین وا به دستو برد

نه و کیوه سخته ی پارچه پارچه کرد

اگر بهم نه وعه کار بکا فرهاد

به يك مانگی تر کیو نه دا به باد

وه ختی آمه ی بیست شاهی تاجدار

پرسی له پیاوی عاقل و هوشیار

کوتی تدیرم چیه چون نه بی

شیرینی ارمن لده ستم نه چی

ناردیان پیاویکی ملعونیان هینا

کوتیان به گورجی بچو هراستا

(۸۸)

بلی به فرهاد خاکت به دامان
شیرینی نازدار شای نهو نه مامان
له دونیا دهر چو ای قوررت به سر
هر رهنجیکت دا رویشست به هدر
وعده یان دایی له زیرو له مال
چند طلب بکات پیده نی در حال
دست به جی کابرا چو بولای فرهاد
گوتی داخه کم ره نجت چو به باد
بی عقلی نه فام دل پر داغ و دهر د
أجماچی اکی شیرین امرو مرد
نهو لاشه جوانه ی که وه کوکل بو
داخه کم امرو اسپه رده ی کل بو
فرهاد اُمه ی بیست به په ژاره وه
له سر طاقی به رد که و ته خواره وه
به ده نگیکی به رز گوتی آخ شیرین
کیانی تسلیم کرد به گیان آفرین

(۸۹)

شیرین له پاشان خبری زانی
که وافرهاد مرد به دل گرانی

چو بر سر لاشه‌ی فرهادی کو که ن
زور لاواندیه و به گریه و شیوه ن
کفن و دفنی کرد به ره سمی شاهان
سپاردی به خاک به دیده گریان

گومه‌زی بو کرد عالی و شاهانه
قبری فرهادبو به زیاره تخانه

چونکه کوه‌کن ره نجی بردبو

به ناره‌حتی و محنت مردبو

به بی ترسو خوف له طعنه‌ی اغیار

تعزیه‌ی بو کرد شیرینی نازدار

آجا له پاشان پادشای جهان

له وکاره‌ی کردی زوربو پشیمان

له سه‌ری باربو غم و په‌زاره

متأثربو به دل له وکاره

(۹۰)

له دادا ته يگوت زور خراپم کرد
آيښم جزای امه دس-تو برد



روژیک له روزان به دلی غمگین
خسرو کاغذی نویسی بوشیرین

نوسی بیستومه زور پریشانی
له مرگی یارت دیده گریانی
سابه س بوفرهاد شین و فریادکه
جاریکیش یاری قدیمت یادکه
نهو بیچاره یه له داغی تو مرد
خاکت به سه هری فرهادا بوچ کرد
فرهاد مرد یاخوا هر خوش بی شیرین
کله زهر د نهما خوماوه نسیرین

دای به قاصدی رویش دستو برد

نامه‌ی تسلیمی دستی شیرین کرد

شیرین کاغذی خسروی که‌ی

زوری پی خوش بو و دهک گل پی که‌نی

به لام له قصه‌ی تالی پادشا

ماتو بی دهنگ بو ساتی جبه‌سا

له وروژانه‌شدا به تقدیری خوا

مریم مرد دلی تنگ بو پادشا

مشهور بو شیرین شوخی مسته‌چم

ناردبوی زهریان دابو به مریم

هر چند تعزیه‌ی بودانا خسرو

به لام دلخوش بو له مردنی نهو

له مرگی مریم شیرینی نازدار

کینی زور خوش بو که بو خبردار

له بر حورمتی شاهی جم چشم

اویش تعزیه‌ی دانا بو مریم

(۹۲)

کاتی تعزیه‌ی ته‌واو بو شیرین
جوابی نامه‌کی نوی به تمکین

نوسی بانوی شا گهر چوته ژیر خاک

بانوی جوان زوره بوچ نه‌بی غمناک

هیچ خه‌فوت مه‌خو شاه‌ی نازک دل

مریم گنج‌ه گنج‌جی ژیر خاکه و گل

واچاکه ناوی مریم نه‌هینی

بیت به‌عیسی ایتر نای‌بینی

اگر بت‌شکا با عیسی خوش‌بی

مریم مردوه هر کسری خوش‌بی

به‌موی زولفی خوی نامه‌ی به‌ست شیرین

عاده‌ت وه‌هابو زه‌مانی پیش‌ین

دایه دست قاصد کوتی هراستا

تو نه‌م کاغذه به‌خدمت شا

خسرو خویندیه‌وه که نامه‌ی شیرین

له‌قصه‌کانی که‌لی بو غمکین

(۹۳)

له دلدلدا کوتی نه م جوابه جنگه
خشت هاويز آخر پاداشی سنگه

باسی صفتی خسروی پرويز

هیچ که سی شاهی له سر روی دونیا
به وینه ی خسرو نه کرده اصلا

له دیوانی دابو شکاتو داد

اهالی دایم به دلیکی شاد

پنج ریز حاضر بون همو له حضور

دادی نه پرسین شاهی جم دستور

ریزی یکه مین دهوله مندان بون

دو هم ریز لاتو لی که وتووان بون

۳ هم ریز یان نخوش بو بیمار

چوارم ریز همو مظلوم بو هزار

پنجم ریز عاصی و خطا باران بون

چاوه رنی امری شاهی جهان بون

(۹۴)

دهوله مند سه یری فقیریان ته کرد

بجدهی شکریان بوخدا ته برد

فقیریش تهیدی نخوشو بیسار

شکریان ته کرد بوپروردگار

ته خوشیش تهیدی ظلم لی کراو

به ناساغی خوی راضی بون ته و او

ته و انیش سیری عاضی یان ته کرد

بجدهی شکریان بوخدا ته برد

بارگای خسرو جی ی عدلو دادبو

بوهمو عالم درگای گشادهبو

روژی دو دفعه صبح و ایواران

له دیوانی شاه دایان ته نا خوان

گوشتی گاو ماسی و مهر و طیر و طور

له سهر خوانی بو زورو بی قصور

مشهوره ته لین شاهی باشوکت

وجودی بو بو توشی رطوبت

(۹۵)

ماینی بحری زوری هه بو شا

وهختی جوانویان که ته بو پیدا

هر به شیریه مهر پرورده اکران

گوشتیان بو خسرو لهوه ابرژان

درستیان کردبو تهنوری له زیو

له زیوی قالی جوانی کهس نه دیو

لهو تهنورهدا مقداری ده بار

آمو تا عودو صندهل له بعی ی دار

له جیاتی طعام چیشتی خوشو نان

گوشتی جوانویان له بوی ابرژان

له سر خوانی زیر بویان دانه نا

هر تهوهی آخوارد دایم پادشا

پاش ماوهی له گل ظرفو سینی زیرر

آبه خشپه وه به لاتو فقیر

همو روز آمه خواردنی بو

تهو بخشینه وه پیشه ی خسرو بو

(۹۶)

خلاصه دایم هر به و نوعه خوان
ارازایه وه بوشاه له دیوان

باسی پرسیار کردنی خسرو له حکمایان
له خصوصی جوا نانه وه

خسروی پرویز روزی له روزان
له دیوانابو دلخوشو شادان

شاهانی درنا له روم هتا چین

تا اصفهانو مولکی خور نشین

له پای تختی شاه به دلیکی صاف

دهوره یان دابو له هر چوار اطراف

ساقی چند دهوری شرابی هینا

جا پردهی شهرمی لادا پادشا

پرسی که آخو له کامین دیار

هه به نازداری شوخی مه عذار

(۹۷)

یه کی عرضی کرد له شاری ختن

زوره نازداری جوانو گل به دهن

یه کی تری کوتی له شاری کشمیر

هه یه دولبری بی عیب و تقصیر

یه کی کیش کوتی وا له اصفهان

نازداری هه یه لایقی شاهان

عجب کچیکه ناوی شکره

هتا هز بکی جوانو دوا بره

هیچ عیبی نه جوانو دلارام

له دست همو کهس نه گری پیاله و جام

هر کهسی شه و یک بیگریته باو هس

لذتی اصلا ناکات فراموش

خسرو آملی بیست ویستی که شیرین

ترک کا هتا بی دل غمگین

عشقی شکری نه و او که و ته سر

نه ی توانی مه یی له دل بکا دهر

(۹۸)

بهم خیاله وه مایه وه یکسال

نه ی هیش ت ی بگا که سی له احوال

له پاشان عشق شکر هلی سان

سوار بو پادشاه چو بو اصفهان

باسی رویشتی خسرو بو اصفهان

(بولای شکر خان)

خسرو که وهختی بو اصفهان چو

سیری کرد اهلی رو خوشن همو

شه ویک پادشاه له گل یک غلام

چو بو قصره که ی شکری گل اندام

له دهر وازه ی دا شاهی تاجور

پیاویکی شکر له مال هاته دهر

سیری کرد جوانی واه بر دهر دا

تاجی شاهانه ی نهوا له سردا

جله وی بو گرت دابه زی پرویز

غلام بردیه ناو طویله شه و دیز

(۹۹)

خسرويان برده قصرى زرنشان
زور گرتيان قدرى به دلو به گيان

فرموى زو پچن بلين به شکر
ميوانى تويه شاهى تاجور
شکر که بيستى هات کشان کشان
به لنجه وينه ي سروى خرامان

له زولفى ارژا نافه ي مسكى چين
له ليوو ده ي آبارى هنگوين
دانىشت لاي خسرو شوخى رندانه
پيكي شرابي پيدا آزانه

پيدرپي پيكي شرابي پيدا
هتا سرخوش بو به ته و اوى شا
خسرو سرخوش بو ده س به جى شکر
هه لسا له حجره خيرا هاته دهر

زور کنيزه کي روم و چيني بو
زور گورجى جوانو نازه نيني بو

(۱۰۰)

کنیزه کیکی که هار تای خوی بو

به یژنو قامت هار بالای خری بو

لباسو خشیلی خوی زو کرده بهر

ناردیه وه ژوره وه بوشاهی مسرور

خسرو سر خوش بو له غایت به دهر

وای زانی شکره به خاطری تهر

گرتیه باوهش هتا بیانی

به وصلی گه یشت به کامرانی

له حسن و جوانی خسرو مدهوش بو

که سواری بو یکجار پی خوش بو

سبه یی زور زو کنیز چوه دهر

حالاتی شهوی عرضی کرد به شکر

أجا شکری شوخی اصفهان

رویشته حوجره ی شاهی نه و جوان

خسرو که ههلسا کوتی شکر گیان

قهت جوانی وه کمن لات بوه میوان

(۱۰۱)

جوابی دایه وه شکری شیرین کو

کوتی نه مېوه میوانی وه کتو

له حسن و جوانیه امثالته نه

یک عیبت هیه پیت نه لیم چیه

عیبت به تنها امله قوربان

دهمت بو که نه ای شاهی جهان

سالی له سر به ک شیر بخو اچا

بو که نه دهمت نامینی نه وسا

خسرو امله ییست دهس به جی آزا

دوعا خوازی کرد که ررایه وه دووا

به قصه ی شکر سالیکی ته و او

شیری خوارده وه پادشاهی لاو

له پاش ساله و دووا خسرو همدیسان

له عشقی شکر چو بو اصفهان

له قصری شکر شاهی تاجدار

کرا به میوان به ماتندی پار

(۱۰۲)

شاهوی به بزم به باده نوشی

بر بونه کیفو صحبت و خوشی

که خسرو مست بو وهك سالی پیشو

کنیزه که کی کرده پالی زو

سهر له بیانی کنیزهك ههلسا

روشته ده ری له حجره که ی شا

له پاشان شکر هاته لای دیسان

خسرو لی پرسی کوتی شکر گیان

راستیم پی ملی هتا کو ایستا

میوانی وهك من بوته قهت تو خدا

هاته جواب شکر به لفظی شیرین

عرضی کرد کوتی شاهی روی زمین

پاریش جوانیکی وهك تو هاته لام

له بر بوگه نی ده می حبه سام

به لام تو بونی دهمت زور خوشه

وهك بونی عطره و گل و وه نوشه

(۱۰۳)

خسرو کوتی پی عیبی من کهوا
دهم بو که نی یه دفع نه بی اما

تو صاحب عیبی زور بی اندازی
هر شهوی له گل یاریکی تازی

وهك فلك له گل که سدا ناسازی
له گل همو کس تو عشقبازی

جوابی دایه وه شکری نازهنین
به نازو عشوه و غمزوه پی که نین

به حقی اوهی تنهاو زندووه
که سر شکری منی قهت نه چه شتووه

من له و ایشانهی تو آلیت دورم

کچیکی بکرم هر سه ر به مورم

کنیزی من بو که شهوی لات بو

تاروژ پشتمانی بژنو بالات بو

له نیوه شه ودا که تو سرخوش بوی

له عشقی بالام ماتو بی هوش بوی

(۱۰۴)

ناردمه باخهلت تاوهختی مهر

توپیت نه زانی مهر هاته دهر

وهختی اُمهی بیست پادشا در آن

مهلسا به گورجی رویشته دیوان

که وده که وروانی شاری کرد طلب

کردی تحقیقی شکری شیرین لب

شهادتیاں دا همویان یکسر

گوتیاں کچیکی زور پا که شکر

چند ژنیکیشی بو کشفی نارد جا

کشفیاں کرد که وروانه وه بولای شا

عرضیاں کرد گوتیاں شکری اصفهان

هیشتا هر کچه خواردیاں سویندان

وهختی اُمهی بیست شاهی تاجدار

ناردیه خوازینی شکری نازدار

تدارکی کرد جوانو شاهانه

شکری گوازه وه گورجوازانه

(۱۰۵)

سیری کرد موری هیشتا نه شکاوه
شکره له گل کل تیکه ل کراوه

له پاش چند روژی شاه له اصفهان

کوچی کرد چو بومداین دیسان

له دواي مده تیک تیربو له شکر

له دلی مهلی دا عشقی شیرین سر

أجا ینه وه سرباسی شیرین

له دوری خسرو عاجزبو غمکین

ایکوت الهی فریاد ره سیم که

لطفو مرحمت به بی که سیم که

به آوی چاوی طفلانی معصوم

به سوزی سینه ی پیرانی مظلوم

به دینی پاکی دین پرورانت

به سرری دلی پیغمرانت

له تو ناپوشم رازی نهانی

آزانی همو سرری پنهانی

(۱۰۶)

هینده صبرم کرد پرده‌ی دل در را
هیزم نه‌ماوه طاقتم بر را

باسی رویشتی خسرو به بیانوی راوده‌وه
بواطرافی قصری شیرین

آه و نزوله‌ی شیرین کردی کار
خسرو مه‌یلی کرد بچیت بوشکار
سپا حاضر یون مه‌لکرا علم
رویشت بوشکار شاهی جم حشم
ده‌نکی طیلو کوس له‌سر پشتی فیل
به‌رزبو له‌م میل هتا کو ته‌و میل
بو‌دفعی توزو غبار له‌ریکا
بو‌آورشین چون چند هزار سقا
هزار حوشتیش کرا آماده
بارکران له‌فرش له‌گل سجاده

(۱۰۷)

شاپورتی گه یشت له و افسانه یه
که بوراو چونی شاه بهانه یه

له عشقی شیرین شیت و شیدایه

بودیداری ته و رو له صحرا یه

هتا هفته یك مشغولی راو بو

له پاشان وهختی که راو ته و او بو

بارگای هه لدا شاهی تاجدار

نویکی قصری شیرینی نازدار

شه و به سردا هات یکه چار سرما بو

فصلی زستان بو زور هوا و بابو

به امری خسرو له همو لاوه

وهك جهونی نه و روزا گر کراوه

به آرزوی دل به شادمانی

اسراحتی کرد هتا بیانی

سسپه یی وهختی که له خه و هه لسا

چند پیک شرابی خوارده وه اوسا

(۱۰۸)

که زور مرخوش بو سواری شه و دیز بو
خیرا به ره و روی قصری شیرین چو
سیریان کرد واهات خسرو کنیزان
چون خبریان دا به شوخی زه مان
گوتیان خسروی پرویزی آشنات
له گل چند غلام وا له ریوه هات
شیرینی دل پاک نه ختی حبه ما
زانی شاه مسته له حیای ترسا
امری کرد خیرا دایان خست دهرگا
چند غلامیکی له دهری دانا
فرشی آوری شمی زوری نارد دهر
جیکایان چاک کرد بوشای تاجور
گوهری زوری دا به کنیزان
بیکن به شاباش بوشاهی جهان
خوی چو وه شربان به لنجه و به لار
دانیشته وه کو مانگ کردی انتظار

(۱۰۹)

سیری کرد گهردی پیدابو لهدهشت
بهو توزو گهرده شیرین چاوی رهشت
سیری کرد لهناو توزو گهردا شاه
دهرکهوت روی وهك مانگ لهههوری سیاه
تاجی شاهانهی نابووه سرسره
روی ادرهوشاوه وهك مانگی انور
خطی لای لیوی تازه رووابو
به آوی حیات تیر آو کرابو
دهسکی فرکی کرتبووه دهستی
وینهی دو دیدهی فرکی مستی
شیرین خسروی بهونوعه دی زو
لهعشقی بالای کهوتو بی هوشبو
که خسرو زانی دهرگا داخراوه
لهو دیو دروازه قفل دراوه
لهکنیزیکی پرشی چی بووه
شیرین دروازه‌ی بو داخستووه

(۱۱۰)

چی له من دیوه یا چی قهویاوه

لام وایه له من دلی یشیاوه

بلی به شیرین من شاه نیم گدام

غلامی نوم هر بندهی دهر گام

له لای نهو ساتی نهیم، به میوان

عیه بوی دهر گام داخا به یزدان

آمین بی هاتوم به حقی خدا

هتا نهی بینم نا که ریمه دووا

کنیزه که کی چو بولای شیرین

عرضی کرد قصه ی عامی روی زمین

شیرین امری کرد بچن هراستا

فلان شش مطلق زرکاری ته لا

برازیننه وه شاهانه زور جوان

پروینن پیا عطرو زعفران

فرشی زرکاری تیا راخن یکسر

داهنین تیدا کورسی زیوو زهر

(۱۱۱)

له پاشان پچن بو خدمت خسرو

بلین پی که ویا عرضت اکا تهو

اگر میوانی منه پادشا

لهوشش طاقه دا اسراحت بکا

له پاشان منیش اچم بوسربان

تیر قصه اکم له گل شانی جهان

کنیزه کیکی شیرین چو در حال

خبری برد بوشای بلند اقبال

شش طاقه که یان زور باش ترتیب کرد

خسرو یان بوناو تهوشش طاقه برد

شیرین کردینه بهر جلی گولناری

شلنه ی کرد پالکی وه کو زنادی

تاجیکی شاهی له لعل و گوهر

به نازو عشوه کچ نایه سر سهر

به لنجه و به لار رویشته سربان

سجده ی برد بوشاه وینه ی غلامان

(۱۱۲)

له گوی دا هه بو گواره ییکی لعل
خستیه بهر پیاسی خسرو له جی نعل
صددانه دوررو مرواری زور باش
حهوای دایه خوار بهر سمی شاباش
که شیرینی دی پادشای چالاک
له سر کورسی زیر که و ته شر روی خاک
له پاش ساعاتی خسروی پرویز
پرسی احوالی یاری شکر ریو
کوتی زور بژی وهك سرو آزادی
دایم هه ر سهوزو جوانو دلشادی
له گل من ساز بوی وه کو شکرو شیر
له خدمتی من هیچ نه تکرد تقصیر
به لام بوچ دات خست له سرم درکا
خو روی نه داوه له بنده خطا
من میوانی توم هیچکس له میوان
درکا داناخات به خوا شیرین گیان

جواب دانه‌وهی شیرین به خسرو

جوابی دایه‌وه شیرینی نازدار

گوتی فدات‌بم شاهی تاجدار

توپادشاهی له‌سر روی جهان

منیش به‌یداخی توم‌وا له‌سربان

اگر افرموی که هرگز انسان

دهرگا داناخاله‌سر روی میوان

خو تو میوان نیت بازی شکاری

آته‌وی بگری که‌وی کوساری

گر میوانیش بی آماده‌یه جیت

منیش که‌نیزم شهرم‌وا له‌ریت

دهرگا که داخه‌م حقم به ده‌سته

چونکه پادشا سرخوشو مسته

تومستی منیش لیره تنه‌بم

له‌بوختانی خلاق یقین دور‌نابم

(۱۱۴)

قهت مه در ره پرده ی عصمتی شاهان

هروه کو در ریت تو له اصفهان

تو له عشقی من زور بی نیازی

خه ریکی یاریت نهك عشق بازی

له حمدی خواوه شکرت ته واوه

شیرین بی تامه هنگوینی خواوه

من روم له قبله ی روی تو کردوه

تو هزار قبلت تا امر و بووه

جی ی نایته وه دو یار له یك دل

قهت دودل نابی انسانی عاقل

تو وای له ناو باغ من له خانوی تنگ

تو له بهشتدای من وام له ناو سنگ

خو من مندا ل نیم تو به شیرینی

که تفره م بده ی بم خله تنی

دفعه یك نه مدی که تو من یاد که ی

پاروژی دلم خوشو آزاد که ی

(۱۱۵)

کهی ناردت بولام روژی پیامی
کهی یادت کردم هر به سلامی

پیکت لی آدا تو به دلی شاد

تیشه ی آوه شاند بی چاره فرهاد

جواب دانه وهی خسرو

جوابی دایه وه شاهی جهاندار
کوتی به شیرین یاری دل آزار

کله ییت تاله وه کو زهری مار

کانی هنگوینه دهمت ای نگار

دلم داناوه بوت له بر دهرگا
سهرم له کام جی دابنیم ایستا

رجایه له حق من مه که جفا

گناهیم نیه به غیری وفا

گناهکاریش بم دلت رحیمه
بخشینی گناه رسمی قدیمه

هرگز خولقی بد مه که به مایه

بوچ پیای گه وره اکهی بی پایه

(۱۱۶)

گوناهی خومه کهوا که ساسم
نهم بی قدریه له خوم اناسم
اگر گویم بگری تو بزم فروشی
هیچ چاره‌م نیه غیری خاموشی

اگر بنخه‌یته سهر ملم خنجر
له ژیر خنجرت من لانا بهم سر

❦ جواب دانه‌وه‌ی شیرین ❦

شیرینی ارمن شوخی مه پیکر
دهمی کرده‌وه وهك قوطوی گوهر
کوتی نابی عشق و گردن فرازی
کالته‌ی پی نا کری قهت عشق بازی
سهرت به شاه‌ی که‌لی مغروره
نازانی غرورله عشق دوره

طیری بوم به سهر چلی گل فیر بوم
که‌ی فیری که رمای ناو که رمه سیر بوم

من لیوو دهم به بفر او فیر بو
وهك گل بده‌نم له بوی خوش تیر بو

(۱۱۷)

ایستا که له ناو ته م خانوی به ردینه
به هوی توووه یه دلم غمکینه

همو وهختی توم به یار آزانی
به دوستی وفا کردار آزانی

ایتر له مردن نیمه خوف و بیم
کیانم به تیغی تو اکم تسلیم

به مانند من سرویکی آزاد
چون به درده وه دانیشم ناشاد

لیوم تیر آوی زنده گانیه
آوم له جوگهی نهو جوانیه

مانک روم بینی آبی دیوانه
چرا آسوتی بوم وهك پروانه

روی من سرخیلی شوخی و طنازه
کنیزی درگیای من کبرو نازه

ولی نعمتی ریحانه م ای شا
خوم ولی عهدی شکر م به خوا

(۱۱۸)

ترنجی چه نهم اگر بکا یاد
خجالت نه بی نارنجی بغداد

گر سیوی کولم بدهم به شاهان
بازاری اشکی سیوی اصفهان

اگر بم بینی کار آسکی خطا
خراج به دیدی مستی من نه دا

به تای پرچم مانگ اکم زنجیر
هزار شیری نر اکم به نیچیر

له بر عشقی من شور زور که و ته سر
خوینی هه ژارم زوردا به هدر

زور خوینم رشتوه به چاوی مستم
نه روی به خوینت رهنگ اکم دستم

خسرو جواب دانه و هی خسرو

خسرو کوتی پی ای یاری گیانی
له من معلومه تویکجار جوانی

روت شعله نه دا له نزیکو دور
تو چرای روژی آدره وشی وهک نور

(۱۱۹)

اگر بلیم روت روژه ای نگار
روژ به وینه ی روت نیه شعله دار

له رق و قین و غضب و ازیننه
ری صلح بگره توندی مه نوینه

هرچندی گه وره غضب بنوینی
دلی عاقبت رحمت آهینی

هتا بمینم هرتو دولبری
نه وهك هر دولبر تو گیان پروری

تو به شیرینی مشهوری قوربان
به تالی مه دو له گل من آمان

❦ جواب دانه وهی شیرین ❦

شیرین عرضی کرد ای دارای عالم
خواه نی علم سرتاپای عالم

من له دونیادا که پدیدار بوم
بو تو به گیانو دل خریدار بوم

من عشقم بو کس غیری تو نه برد

غیری تو مه یلی هیچ کسم نه کرد

(۱۲۰)

خوم اپاريزم له طوفانی تو
حه ز اکه ی بنده هه ز اکه ی برو

صاحب شهوتی تو ای بی خبر
له عشق دوری ای خاکت به سر
میوانی آسک نابی هرگز شیر
باز به چوله که اصلا نابی تیر

به حیل و افسون نابی به ملک
له باو و ش ناگری قط مانگی فلک
من ناوم آوی زنده گانیه
توش ناوت آگری نه وجوانیه

آو له کل آگر یه ک بیتو بگری
معلومه فتنه روی دونیا آگری
له کل شکر دا بچو بوشکار
له کل شیرینا ایتر نیته کار

بوچ مه یلی قصری شیرین اکه ی تو
بو قصری شکر ای اصفهان بچو

(۱۲۱)

أتوانم به خدا چاره کم الآن
به تاوی زولفی خوم بتهینه مربان

شیرین اُمه ی کُوت دهس به جی خیرا
مهلسا له مربان روی خوی وهرگیرا

پشتی تی کردو به لنجه و به لار
ویستی که بروا له حصار بو خوار

خسرو به سه ری خوی زور سویندی دا
که نه روا شیرین گهر رایه وه دووا

دیشان دانیشت و به حیل و دستان
شیرینی ارمن به ربو وه گریان

به لی او کارهی عاشق بکاست
چاکی ازانی دلارای چوست

— ﴿ جواب دانه وهی خسرو ﴾ —

خسروی پرویز به قصه ی نرمین
جوابی دایه وه کُوتی به شیرین

معلومه که توی لامپاو چراغم
همای گلشنم طاووسی باغم

(۱۲۲)

به قصه‌ی ناخوش به‌س بمرنجینه
و ده‌کو زوافی خوت دلم مه‌شکینه

تکات لی اکهم یاری جبین گل

به‌سه به‌س تو غم هینده مه‌گره‌دل

اگر تو امشه و نامکھی به‌میوان

مه‌رم ههل اکرم وا ارروم الان

ایتر له‌عشقی تو ههل اکرم دست

صاقتی تر زوره که‌من بکا مست

به گلیکی تر خوم بون خوش اکهم

اچم ش—یرینی تر من نوش اکهم

له‌دل دهر اکهم عشقی شیرین جا

شکر زور هه‌یه بیکهم به‌حلوا

—* (جواب دانه‌وه‌ی شیرین) *—

شیرین آمه‌ی یدست هه‌لسا دستو برد

سجده‌ی برده بهر زمینی ماچ کرد

گوئی یاخدا هر کامران بی

هر صاحب ملکو صاحبقران بی

(۱۲۳)

لەشعلەى روى تو دونيا پرنوربى

لەچاوى بدكار جمالت نوربى

تو بوراۋ ھاترى شاھى روى زمين

منت مەخەرە سرقصرى شيرين

تو ذريايىكى زور بى پايانى

صاحبى ھزار رازى پنهانى

من جوگە يىكم آوم رەوانە

قصەى ئاودلم لەسر زوبانە

قط قصەى بى جى ناکەم لەگلنا

بوچ نەم رنجينى بى جى پادشا

قصەى زور بى جيت وا لەسر دەستە

ھم خوت سرخوشى ھم قصەت مستە

گوستاخى مەكە لەگل من آمان

لەفتەى چاوم بترسە قوربان

تاتاي پرچمم كەوەك زوننارە

ھمو تايىكى عينا يەك مارە

(۱۲۴)

خه ریکی نه وهی بم خه یته ناویر
به بیانوی شکار نامکهی به نیچیر

وازم لی یینه من دهر کراوم
لهم قصره چوله ماتو داماموم

بو تو من خومم وا کرد بی چاره
له ملکو دولت خوم کرد آواره

بناغهی دوستیت خو به بادا تو
بناغهی تازه دامه نی امرو

تو بچوره وه بارگاه قوربان
ره نگه سبه ینی بتکم به میوان

هتا کو ایستا گوشتهان نه کولاه
جیهان ناته و او حلوامان خاوه

جواب دانه وهی خسرو

خسرو تی گه یشته محبوبه ی طناز
له هر دهر ناکا اصلا کبرو ناز

کوتی به شیرین آرامی گیانم
بینایی دیدم روحی ره وانم

(۱۲۰)

له گلبا بوجی تو هر جور اکی
به بن رون دایم سهرم چهور اکه
امشهو سرمایه فصلی زستانه
به فرو بارانو سهول بندانه
بمکه به میوان با نه می سهرما
چارو آفوجینم به ادب به خوا
هیچ سه یرت ناکم بوخوم به ادب
لات دا انیشم یاری شیرین لب
اگر بی هوشم تو هوشست بردوم
سرخوش نیم هر تو سرخوشست کردوم
تو کاری مه که به دل گران
بکه ریمه وه ای یاری گیانی
هینده تیر مه ده له تنگه
دل گوشته قوربان نه ک پولاو سنگه
دلم مه شکنه یاری دل آزار
هر وه کو فرهاد مه مکه سنگه سار

(۱۲۶)

سهرم سورماوه چنده دوره نگی
که مایل به صلح گاهی به جنگی

أتوانم بر روم من لیره الان
یاری پیداکم شوخ و نوجوان

به لام تو حق خدمت ده ده
وفای پیشین و صحبت ده ده

جوابی شیرین

جوابی دایه وه شیرین همدیسان
گوتی به خسرو ای شاهی جهان

معلومه ناکات شاه عشق بازی
بیکات تکلیفه درو و مجازی

عاشق یه کیکه له سر روی دنیا
هر یاریکی بیت به تاقی تنیا

تانه م لی مه ده به عشقی فرهاد
غریبه و مردو به چاک بیکه یاد

کوهکدن بومن زور به مروت بو
برای دلسوزی دنیا و قیامت بو

(۱۲۷)

هیشتا نهی دیوم فرهادی مسکین

هر دهنگی بیستوه تنها له شیرین

نهو بومن کیشای هزاران جفا

تو روژی نه تگوت به من مرحبا

تو حلال خور به وهك بازی شکار

وهك میسارک مه خو حیوانی مردار

من قوربان بویه شیرینه ناوم

به گالته زور کس کهو توتو ته داوم

سویندی زوری خوار د شیرینی دانا

گوئی به حقی خدای بی هاوتا

تا مارهم نه کهی به آرزوی دل

مقصودت نابی ابدأ حاصل

نهم قصه یه ی کرد به توندی و به قین

ههلسا دابه زی له سربان شیرین

باسی رویشتی خسرو به قینه وه

خسروی پرویز زور قینی ههلسا

به قارو توندی که ررایه وه دووا

(۱۲۸)

او شهوه بفر و باران اباری
گر مه گرمی بو هه وری بهاری

به کول نه گریا شاهی تاجدار

اسپه کی تاودا خیرا به یلغار

هاته بارگاه به دلی غبار

نه آرامی بو نه صبر و قرار

وزیره گانی نوستن نیوه شهو

شاپور مایه وه تنها لای خسرو

گوتی به شاپور نازانی شیرین

چی له کلما کرد به قارو به قین

زور به قصه ی خوش له گلی دووام

اصلا جواییکی خوشی پی نه دام

ماجرای همو ته واره سرانسر

بو گیرایه وه شاهی تاجور

جوایی دایه وه شاپوری دانا

گوتی دخیل آمان پادشا

(۱۲۹)

نابی عاجزی له جهوری جوانان
ته بی بکیشی نازی محبوبان

بوچی لات وایه شیرین بی غمه

بو تو پر دلی دردو آله

امشهو صبرکه هتا میانی

بوخوت قیربنو بی دل گرانی

خو کوتهو زنجیر هرا کریمه وه

شهو تاریکیش بی روژ آیته وه

باسی پشیمان بونه وهی شیرین

وهاتنی بو بارکای خسرو

که خسرو رویشته دهس به جی شیرین

بربووه گریان به شین و نالین

له گوستاخی خوی گه لی خجل بو

یکجار پشه شوو شپرزه دل بو

(۱۳۰)

هاته دره وه له ناو قصری سنگ

کلکونی زین کرد به دلیکی تنک

اوشه وه گه لی سرماو تاریک بو

ریکا دیار نه بو یکجار باریک بو

روی کرده صحرا به یلغارو دهو

هتا گه یشته بارگای خسرو

عسکرو غلام همویان یکسر

نوستبون هیچکس نه بو باخبر

له بر خیره تی پادشا شاپور

تنها وه ستابو سیری کرد له دور

سواری پیدا بو زور سه ری سورما

که اوه حکمی به وادیت به تنیا

چو به ره و پیری سیری کرد شرین

سواری کلکونه دای به زان له زین

گوتی به شیرین ای ملک سیما

بوچی بهم شه وه هاتوی به تنیا

(۱۴۱)

شیرین دهستی گرد بردیه په ناوه

قصه‌ی خسروی همو کیراوه

کوتی به راستی زور بی عقلم کرد

دلی پادشام رنجاند دستو برد

من له و قصانه زور پشیانم

خجالت بام چاره نازانم

که تورا عقلم له سهرم لاچو

سواری کلگون بوم که و تمه ریکه زو

خوم . بختیار ازانم که وا

توشی بد کاری نه بوم له ریکا

ایستاکه نیمه له کس خوفو بیم

ناموسم اکهم وا به تو تسلیم

دو رجام هه یه ده خیلو آمان

بوم به جی ینه وه ک مردی میدان

یه کی آمه یه وه ختی پادشا

سهر له بیانی که له خه وه لسا

(۱۳۲)

بمشاریته وه نه زانی خسرو

که امشه وه اتوم من له شوی نی نهو

دوهه م امله یه تا مارهم نه کا

ده ستم لی نه داو به وصلم نه کا

نهم دو ایشه بوم پیک نه هینی

اگر ریمه دووا هرزو سبه هینی

شاپور عرضی کرد کوتی به سر چاو

هرچی افرموی وا اکهم ته واو

رویش ت کلکونی برده سر آخور

شیرینی برده خیه تیک کی تر

خسروی پرویز دو خیه تی بو

یه کی بونوسه تن پر فرش کرا بو

خیه ته کی تر بو بزمی ناده

رازانرا بوه وه جوانو آماده

شیرینی وه کر پارچه پیک له نور

برده خیه تی بزمه که شاپور

(۱۳۳)

درگای خيوه‌تی له‌سر کرد محکم
خوی چو بو خیمه‌ی شاهي جم‌حشم
میانی له‌خه‌و هه‌لسا پادشاه
روی شعله‌ی آدا به‌مانندی‌ماه
گوته به‌شاپور امشه‌و له‌خه‌وما
له‌باغیکا بوم خوش و باصفا
له‌ناو گیلزارا اگه‌ر رام سرمست
چرا یکی زور چوانم که‌وته دست
بو تعبیری خه‌و هاته‌جواب شاپور
گوته چاوی بد له‌روی تو بی دور
شکرانه‌بکه بوگیان آفرین
به‌م زووه‌ آگهی به‌وصلی شیرین
له‌تعبیره‌کە‌ی شاپوری دانا
کیفی زورخوش بو شاهي عالی‌جا
سبه‌ی له‌مشرق که‌روژ هاته‌ده‌ر
مجلسی ساز کرد شاهي تاجوهر

(۱۳۴)

کویان کرده وه همو هاوده مان

دهر کران له لای شا ناهرمان

صیراحی و ساغر پیاله و نوقلدان

دانران به ترتیب له سرمیزی جوان

ساقی هات گیرای شرابی کلنار

مطرب دستی کرد به لیدانی تار

نکیسا ناویک مطربی شابو

له گل باربد که بی هاوتابو

نکیسا لی دا عودو چنگو ساز

به نغمه ی خوشو مقامی حجاز

مهلسا هروه کو پروانه شاپور

چو بوخیوه تی یاری جبین نور

به شاپوری گوت شیرین تو خدا

مطریک بومن بهینه ایستا

با حسب حالم زو بکا بیان

آو له جیاتی من بوشاهی جهان

باسی گورانی کوتی نکيسا به زوبانی شیرینه وه

شاپور نکيسای برده لای شیرین
کوتی دانیشه لیره به تمکین

گوی بگره به لام مه که تماشا

چی آلین به تو بیل به صدا

بی گیره ره وه باش به گورانی

کس فرقی نه کا هر خوت بزانی

باربد ناویش مطربی شاپو

که دهنگی خوشو نغمه سراپو

له خدمت خسرو به نغمه خوانی

خویندیه وه شعری خوشو گورانی

شیرینی ارمن کوتی نکيسا

ده خیلو آمان به نغمه ی نهوا

چند هه لیه ستيکی شیرین و دلکش

پیت نه لیم بیل به آوازی خوش

(۱۳۶)

جائهم شعرا نهی گوت بهنکیسا
اویش خویندیه وه بهنغمه ی نهوا

شعر خویندنه وه ی نکیسا به زوبانی شیرینه وه

گوتی ای طالع ده سا روژی چند
له پیم دهرهینه تو زنجیرو بند

قط بهوینه ی من نه ضعیفی

وه کومن نه هرگز حریفی

بوجی وه ک شی بر آمخته یته سرخاک
خوم اوا که وتوم ذلیل و غمناک

وه ک گل له عشقا پردهم در ریوه

روی دونیام هتا ایستا نه ذیوه

غریب و بی کس غمبار که وتوم
دهستم بر راوه له ایش دوا که وتوم

من به ته مای تو گیانم دا به با

ژیانی خومم داوه به فنا

هیچ خوشیم نه دی له روی زه مانه

بوم به نشانه بوتیری تانه

(۱۳۷)

* ❦ جواب دانه‌ری باربد به زوبانی ❦ *

* — * (خسرویه) * — *

أم شعرانه‌ی خویندکاتی نکيسا

باربد له‌ولا ده‌نگی لی هه‌لسا

کوئی سببه‌ینی له‌لای باغی گل

را بوردم مست و مرخوشو خوشدل

کلی شهت په‌ری جوانو ناره‌نین

به درك ده‌وره‌ی کرا بو پروین

ده‌رگای باغه‌که داخرا بو له‌من

قفل نه‌شکابو به ده‌ستی دوشمن

له‌و همو گله‌و میوه‌ی تازه‌و تهر

هیچم ده‌ست نه‌کوت غیری دردی سر

پری رویکی شوخی جانانه

پیدا بو له‌پر بوی بوم دیوانه

نازه‌ینی بو به ذرره‌ی خلخال

صوفی صد تاله‌ای هینا به حال

(۱۳۸)

قسم به طاقی بروی خمیدهی

به نر کسی مست یعنی دو دیدهی

قسم به زولفی وه کو کمندی

به بژنو بالای سروی بلندی

گر دهستم که وی هتا کو زندهم

او پادشاهی منیش هر بندهم

باربد وه ختی آمهی ته و او کرد

نکیسا جوابی داوه دستو برد

جواب دانه وهی نکیسای به زوبانی شیرینه وه

گوتی له ریتا خو من بوم به خاک

سایهم بنخه سر ای سروی چالاک

له م با غه هیچکس میوه نه چنیوه

درگا داخر او وه کسی نهی دیوه

بو هناری من هر کس بیا دست

دستی لی نادا زو ایکهم سرمست

کسی بیهویت له سیوم بخوا

وهک منال تفرهی ادهم به خوا

(۱۳۹)

گر له سه رم دهن وه کو فندق سنگ

تو نه بی هیچکس لیم نایینی رهنک

هتا کو دونیا ماوهو نه مینی

هیچکس بومیهی من دست ناهینی

باربد اُمه ی گوی لی بو دیسان

جوابی نکیسای دایه وه زور جوان

جواب دانه وه ی باربد به زوبانی خسرو وه

کوتی بونی دوست دیت له دماغم

خیالی گنجی هه یه چراغم

لام وایه له لای شیرینه خسرو

که وا خه ریکه دیت بهاری نهو

مگر بای بهشت هات گذه ری کرد

له دلا خوشی وا اثری کرد

ای طالع بلی بهو پری زاده

استیره ی سعدم بکات آماده

سه ریشم برری اگر وه کو مهر

وهك سكه دانه نیم له بر درگات سر

(۱۴۰)

هروه کو ماسی دور بیت له دریا

دور ماومه وه ایت عاجزو ته نیا

آمه عمریکه له چاومایه جیت

تیر ماچم اکر دخوزکه بهری پیت

یا دردی دوریم توزی دهواکه

یا گیان له لاشهم قوربان جیاکه

لیم بریت به آوی جوی زنده گانی

که له برچاوم دایم پنهانی

جواب دانه وهی نکيسا به زوبانی شیرینه وه

که دست و بردی باربدی دی

شیرین له عشقا کاری به جی دی

گوئی نکيسا دخیلو آمان

آمه بلی بوم دهستم به دامان

معلوم بی له تو یاری به وفا

ودک دوینی رویشست امروش هر ته روا

امرو بهاره فصلی ته و روزه

وه ختی عشره ته دلان پرسوزه

(۱۴۱)

او گلهی بهار کس بونی نهکا

به بادی خزان نه چی به فنا

آرزوی دلم له تافی جوانی

هر و صلی تویه پاش زندگانی

به هر نوعی بو تا امرو قوربان

له ناو پرده دا من بو بوم پنهان

له پرده ی تاریک غم پروره وه

وه کو بروسکه هاته دره وه

من هتا کو که ی بکم خیالت

بره لا اکم روم بوجمال

دا نه نیشم لات به دلیکی شاد

له ره نجو محنت خوم اکم آزاد

که نه م قصانه ی گوی لی بو خسرو

احوالی تیک چو که و ته ته کو دهو

نالاندی کوتی باربد آمان

خهریکه ده رچی له بده نم گیان

(۱۴۲)

جوابی باربد له زوبانی خسرو ووه

له جیاتی شاهي پر عقل و کمال

باربد جوابی دایه ووه در حال

گوټی ای صنم من عذر خواهم

بینخشه به من جرم و گناه

له کرده ووهی خوم زور پشیانم

به شفیع دینم چاوی گریانم

من خو هیچ بهرم نه خوار د له جوانی

تو بهر خوردار به به کامرانی

نهم شعرانهی خویند باربد اچا

شیرینی ارمن زور دلی سوتا

هاواریکی کرد به دل پر به دهم

گوی له دهنکی بو پادشای عجم

وهك به کی له کیو دهنک بداته ووه

او کیوه در حال جواب اداته ووه

له دهنکی شیرین خسرو دستو برد

پنخه بروکی پارچه پارچه کرد

(۱۴۳)

به بانگی به رزو به گریانو شین
ههلسا روی کرده خیمه‌کی شیرین

شاپور عرضی کرد کوتی شهریار

ده خیلیم مه‌چو ژورده‌وه زنهار

باسی شیرینی ته‌واو سرتاپا

گیرایه‌وه بوشاهی عالی‌جا

*** (باسی هاتنه دره‌وه‌ی شیرین له‌چادر) ***

شیرین هاته دهر له‌پردی چادر

وهك له‌هه‌وری رهش که مانگ بیته دهر

هروه‌کو سرخوش که‌وته برپی شا

وه‌ختی اُمه‌ی‌دی پادشای جم‌جا

شیرینی هه‌لکرت نایه سه‌رسه‌ری

کوتی توی بومن تاجی سروه‌ری

أجا به‌کیفو خوشی و خورده‌ی

خسروی پرویز ماچی کرد ده‌ی

شیرینی ارمن له‌وه زویربو

روی لی‌وه‌رگیرا که‌لی دلگیربو

(۱۴۴)

تا امرو ناوی به چاک برآورده
ایستاکه به دست تووه گیرماوه

آفرسی لفریر دهستی شهریار
دو چاری به لاتی و خجالت بار

خسرو که زانی احوالی شیرین
سویندی زوری خوارد کوتی نازهنین

وهك تو آفرموی تمارهت نه کم
شرطو عهدی دست لی نه دم

کرد اکمه وه شاهانی جهان
اوسا به رسم و عاده تی شاهان

نکاحت اکم یاری جبین گل
هیچ غمت نه بی دل مه ده له دل

تکات لی اکم امشهو به خوشی
با رابیویرین به باده نوشی

شیرین آمهی ییست وه کو غنچه گل
روی که شایه وه خوشی که وته دل

(۱۴۰)

شیرین به زررہی خلخالو زیور

رویشته خیمہی شاہی تاجوہر

مجلسی شاہی کرا آمادہ

بربط و عودو مطرب و بادہ

گاہ خسرو ایکرت پرچمی شیرین

ایسو لہ چاوی پر اشکو اسرین

لہ پی خلخالی گاہ دا تہ کئی

وہ ک طوق ای خستہ مل و گردنی

گاہ دەستی ابرد بوسینہی صافی

ممکی اگر ت و تہ یکرت طوافی

ایکوت ای آریز تو بو من گیانی

بو دردی دلم ہر تو دہرمانی

یک حفتہی تہ و او ہر وادہ مساز بون

مشغولی کیفو ناز و نیاز بون

لہ پاشان اجا روزی ہشتہ مین

شیرین چوہوہ بو قصری شیرین

(۱۴۶)

له گل لشکرو سپای بی سامان
به حورمت رویش شای نهو نمان

خسرویش فرموی خیمه و بارگاه
کوچی کرد رویشت بو عاصمه شاه
دهرگای خزینه ی کرده و در حال
به خروار به خشی زیرو زیو و مال

کوی کرده و زو استیره ناسان
تا کاری سختی بو بکن آسان

اسبابی ره ملیان بو کرد تدارك
بویان دوزیه و وه ختی مبارك

بوشایی شای کردنی خسرو بو شیرین
بوشایی شیرین شاهی تاجوهر
ناردی هینایان یک هزار حوشر

یک هزار آسی کچله و رهوان
له گل یک هزار ایستری زور جوان

یک هزار کچی جوانی پهری
به جوانی وه کو زهره و مشتری

(۱۴۷)

پنجصد صندوقی پولای سهوزه وار
پر کران له لعلو دورری شاهوار

چندصد مفرشو چند خورجی زیرین
پر لهاسبایی زر بفتی شیرین
که واوه ییکیان درست کرد له زهر
نخشین کرابو به دوررو گوهر

بو دانیشتنی شیرینی نازدار
وازانرا یه وه به یه ردهی زرگار
که وته ری سپاو قطاری شاهی
مانندی نه بو له مه تا ماهی

سپا رایی بو بوقصری شیرین
شیرین سوار کرا به عزو تمکین
همو هنگاوی به دورری شهوار
عاباشیان اکرد شیرینی نازدار
هات تا گه یشته بهر قصری جمشید
وهک له برجی حوت بیه دهر خورشید

(۱۴۸)

خسروی پرویز شاهی باتمکین
هات بو پیشوازی یاری گل جبین
دهستی گرت بردی بوقصری زرگار
داینا لهسر تخت شاهی تاجدار
ملایان بانگ کرد به رسمی پیشین
بو خسرو بهستیان نکاحی شیرین
کاتی له خسرو که نکاح کرا
شیرینی ارمن آواتی بررا
گوتی به خسرو أجما نوشت بی
ماسوای شیرین فراموش بی
او شهوه خسرو کرا بهزاوا
هینده سرخوش بو شعوری نهما
بو حوجره‌ی شیرین کاتی که بردیان
پی نه بو بروا هه‌لیان گرت به‌شان
شیرین کهزانی خسرو سرخوشه
شعوری نیه یکجار بی‌هوشه

(۱۴۹)

به ر بوکیکی بو پیرو کونه سال
چرچو دان که وتو وهك دایکی دجال
دو بمکی هه بو وه کو خیکه ی نهوت
دهمی داچه قاو هروه کو آشکهوت
جلی بوکینی خوی کرده بهری
پیا کرد الماسو دوررو گوهری
کردیه ژوره وه بولای پادشا
خسرو که چاوی پنکهوت په شوکا
گوتی آلهی نهم کونه ساله
چیه لام وایه خه وو خیاله
په لاماری دا خیرا دهستو برد
تونند گرتی گوشی کله گدی ورد کرد
داییره صداو قیرره ی لی هه لسا
گوتی بمکه نی بو خاطری خدا
گوی له دهنگی بو شیرینی ارمن
چو وه ژوره وه عیاری پر فن

(۱۵۰)

روشته ژوره وه وهك كلو شكر
كام كل كام شكر الله اكبر
سرسام له لنجهي ما كهوي دهزي
خجالت باربو لهروي مشتري
مرواري گويچكه ي هاتبوه خروش
رحمت له مردوي مرواري فروش
خسرو كه لنجهو لاري نهوي دي
وه كو ديوانه ي مانگي نهوي دي
كه وتو بي هوش بو شاهي كه ياني
كه له خه وهلسا وهختي ياني
دي طوقی مليه دو زولفي مشكين
وا له سر سينه ي دو پوزي زيوين
سيري كرد گنجي قفل دراوه
وهك آوي حيات سهر مور كراوه
ههلسا نشانه ي شكاند زو به تير
خورمائي بي ناوكي خسته پياله ي شير

(۱۵۱)

آوی گل رڙا به سر شوشه و جام
شکراورڙاپه مېر مغزی بادام
خولاصه يك مانگ شايي لوغان بو

بزمو عشر بو چوپي و سيران بو

۳ کتیزیکي جوانی بی هاوتا

خاصی خسرو بون له حرم سرا

هومیلانو سیمن تورکو همایون

نازداری جوان بون وهك دورری مکنون

پادشا ناردی آرایشان دان

به خشلو دوررو لعلی بدخشان

همایون ناوی به خشی به شاپور

خه لاتی پی دا شاهانه دستور

به بار بدیش سیمن تورکی دا

هومیلای شوخی دا به نکيسا

له پاشان نوی فرمانو منشور

ملکی ارمنی به خشی به شاپور

(۱۵۲)

شاپور کوچی کرد چوبو ارمن زو
شادبو به ملکو جی مهین بانو
قه لای (ذرافنا) کهوا مشهوره
یستومه بنا کرده ی شاپوره
هتا چند سالی خسرو خرم بو
به مرای خوی دولت هاو دهم بو
پاش مده تیکی زورو فراوان
تیری خوارد خسرو له عیشی جهان
اثری پیری که لی دیاری دا
له کرده وهی خوی زور خجالت ما
فکری کرده وه کوتی که دونیا
زور بی وفایه بو شاهو که دا
بزرگ اومیدی بانگ کرد به خلوت
کوتی ای که وره ی صاحب معرفت
پیم بلی آیا چونه آسمان
تیا هه به آخو وحشی یا انسان

(۱۵۳)

جوابی دایه وه کوتی پادشا
ری فلک دوره و عقلی من کوتا
جی ی اوندی دور معلومه قوربان
کس کشفی ناکا به غیری یزدان
خسرو عرضی کرد ایله له دونیا
که ده رچوین بو کوی اچین له وه لا
کوتی هم سرده له پرده دایه
ایله نازانین پرده چی نیایه
هتا کو نه چین ایله نازانین
چیمان به سردی بو کام لا اچین
اچا لی پرسی کوتی که آیا
له پاش مردنمان احوالی دونیا
له پیرمان نه بی دیته وه یادمان
که چیمان کردوه له سر روی جهان
جوابی دایه وه جا بزرک اومید
کوتی به خسرو وارثی جمشید

(۱۵۴)

له پيش هاتنی ايمه بودونیا
روحمان نوریک بو له اوجی سما
ایستا نازانین احوالی اوسا
اترسم له پاش مردنیش هروا
احوالی دونیا بکهین فراموش
له ژیر زمین دا بمینن خاموش
له پاشان خسرو کوتی پی گیانه
نهیچتم که تو حکیمانه
جوابی دایه وه حکیمی عاقل
عرضی کرد کوتی ای شاهی عادل
تو بخوره وه بخو آوو نان
نه زورو نه کم معتدل قوربان
چونکه مشهوره دوپیاو له صحرا
نان و توشویان پی بودایان نا
یه کیکیان زوری خواردو په شوکا
اویتر هیچی نه خوارد بری ما

(۱۵۵)

اویان زوری خوارد آخرشهی برد
امیان په کی کهوت له برسانا مرد

ديسان پادشا کوتی آخوکیان

روح چون دهرته چی له لاشهی انسان

عرضی کرد کوتی ای شاهی سرور

هیچکس تی ناگا غیری پیغمبر

پیغمبره کان امینن یکدم

نهم سرره نالین قط به نامحرم

ديسان لی پرسی خسرو به پرورش

کوتی ای دانای صاحب عقلو هوش

له ناو عربدا شخصی هه لساوه

دعوای دین اکات آیا نه وپیاوه

کی یه؟ آیاتو نسبتی دینی

له کیل دینی من چلون آینی

جوانی دایه وه حکیمی دانا

کوتی او ذاته ی تو آیت به خوا

آوازه ی له سر چرخي کردونه

(۱۵۶)

حبیبی ذاتی پاکی بی‌چونه

به‌حق بزانه تو دینی تازه

له‌کل حق مه‌که هرگز توبازی

وه‌ختی اُمه‌ی بیست خسروی بی‌دین

هو اندامی به‌ربوه له‌رزین

﴿باسمِ خه‌وینینی خسرو به‌حضرت محمد صلعم﴾

شهو‌یک نوستبو شاهی تاجوهر

له‌خه‌ودا چاوی کهوت به‌پیغمبر

سواری اسپ‌بو اهات به‌یلغار

وه‌کو مانگ هه‌ل بیت له‌آسوی کوسار

به‌تونندی کوتی خسرو وره‌لام

له‌کفر لاده بگره ری اسلام

خسرو عرضی کرد کوتی ای امین

سه‌ریشم بری لاناده‌م له‌دین

هرکه اُمه‌ی کوت خسرو مصطفی

حده‌نی فرمو قچیکی لی‌دا

راپه‌رری له‌خه‌و خسرو که هه‌لسا

(۱۵۷)

همو اندامی ألهرزی ترسا

آرامی نه ماسی مانگ نه خوش کهوت

بی خورا کو خهو ساتی نه أسرهوت

له پاش مدهتی کوتی به شیرین

مه لسه بوسیری خزینه بچین

چل خزینه ی بو پر دوررو گوهر

پر له زیررو زیو لؤلؤو جواهر

خریطه لهر خریطه همو

دانرا بو هینی شاهانی پیشو

یک یک سیری کرد پادشای سرور

کلیلیکی دی له پاشان له زهر

هی صندوقیک بو که لهر مر بو

قفله کهیشی هر آلتونو زهر بو

کاتی کردیه وه او صندوقه شا

سیری کرد له زیرر له وحیکی واتیا

له سر او له وحه آلتونه به زیو

چند دیر نوسرا بو جوانو کهس نه دیو

(۱۵۸)

خوینده وارانان قديمان مينا

که او نو سراوه بخونينه وه جا

که خویندیان ه وه عرضیان کردگوتیان

هی اردشیره حکوری بابکان

به علم و رمل استیره و نجوم

وه ختی خوی له لای او بو وه معلوم

نوسیویه کهوا له ملکی عرب

که وره ییک ایت به اصلو نسب

خاتمی هو پیغمرا نه

خاوه ن معجزه و صاحبقرانه

هر کسی دینی نه و قبول بکا

سر فراز نه بی له هردو دنیا

هر کسی شرعی نه و بکا قبول

نه و کسه شاهو سرداره و مقبول

خسرو امله دی جوشی سند گیائی

له رزی سرتاپا گوشتو ایسقانی

انجاتی که یشت معلوم بو کهوا

(۱۵۹)

ته م بو له خه ودا قچى به كى ليدا

شيرين كه زانى خسرو شيو او

رهنگى زهرد بووه ههله بزرگاوه

عرضى كرد كوتى اى شاهى جهان

وارثى تختو تاجى نوشيروان

پيشنان كهوا اكن حكايه

پيغمريك دى صاحب ولايت

وها نوسراوه كه له پاش چند سال

ديته روى دونيا به عزو اجلال

يقين بزانه جوى گالته نيه

با عرضت بكم چاره مان چيه

چار هر امله به بچينه سهر دى

با نه بين توشى دردو غمگينى

جوابى هايله وه كوتى به شيرين

راسته له لاي من معلومه يقين

كه پيغمره تهو ذاته به لام

له تو معلومه اجدادو آبام

(۱۶۰)

صاحبی سپاو تاجو علم بون
وارثی تختی جمشید جم بون

له دینی اوان چون واز بهینم
له روی شاهانا خجل امینم

هرچند من دلم آره زو نهکا
اطاعهی بکه م بختم رثی نادا

باسی کاغذ نویسی پیغمبر ﷺ بو خسرو

له پاش مده تی رسولی خاتم
کاغذی نومی بوشاهی عجم

نوسی به ناوی نهو پادشاهی
بی او هیچ نابو خوی بی جیگایه

خلاقی دنیاو همو موجوده
هتا کو ابد فیاضی جوده

به میشوله ییک اکوژی فیل نر
میروله اکات به مارو اژدر

او خلقی کردوی تو مشتی خاکی
له سهرت دهرکه کبرو بی باکی

(۱۶۱)

له چنگی مردن، قط روح دهرناکی
که اجالت مات ناتوانی راکی

له ربعی مسکون عراق بهریکه
جا لهو بهره مداینیش شهریکه
له مداین دا پیاو زوره الآن
توش انسانیکی مانندی اوان

شهادت بده خالق خدایه
بی جیکه و مکان تا کو ته نیایه
هر نه و خدایه خالقو اکبر
من کردوه. واً به پیغمبر

آگر پهرستی تو بره لا که
پیره وی شرعی رسول الله که
بوچ اُپهرستی آگری پر دود
خدا پهرست به مه به به نمرود

له آگری دورخ خوت دهر بهینه
مسلان به شهادت ینه

(۱۶۲)

کاغذ ته و او بو به تالوکه و دهو
قاصد که و ته رثی بردی بو خسرو
وه ختی کاغذی وه رگرت خسرو شا
لهرقا هوشو شعوری نه ما
که دی نوسراره هیبت انگیزه
نامه ی (محمد ﷺ) بولای پرویزه
غروری شاهی له ریکه لای دا
گوئی کی بی وا جسارت بکا
آزایی که خوی به که و ره دیوه
ناوی خوی نه پیش ناوم نویسیوه
رهنگی روی تیک چو به قارو به قین
درری نامه کی ختم المرسلین
تومہ لی نامه ی احمدی درری
شیت بو نه یزانی جهرکی خوی برری
قاصد که و راوه خیرا دستو برد
ماجرای عرضی رسول الله کرد

(۱۶۳)

جا له معجزه‌ي ختم الانبیا
بزانه خسرو چی هات به‌سریا

له‌سر شط پردی هه‌بو له‌آسن
لافاویکی‌دا هه‌لی‌که‌ند له‌بن

هه‌وره‌ تریشه به‌امری خدا
له‌قصره‌که‌ی‌دا طاقیکی روخا

بای صموم له‌پر هاتو به‌ستیز
بون به‌قره‌بروت گلگونو شه‌ودیز

له معجزاتی خاتم الانبیا

له‌و روزانه‌دا زوری وا روی‌دا

به‌خسرو خدا نه‌یدا هدایت

بیچاره محروم بو له عنایت

سیری جلالی پیغمر که تو

به‌چاوی دقت تی‌فکره‌مه‌رو

عجب بدریکه جیی له‌ژیر خاکه

که‌چی نوری او له‌سر افلاکه

(۱۶۴)

بای معراجی حضرت محمد صلی الله علیه وسلم

شهریک دور له سیر سرای فانی بو

احمد له سرای ام هانی بو

جبریلی امین له بیت المعمور

بوراقی هینا مکلل به نور

له هوری نیسان دورر افشاقر بو

له بادی صبا خوش عناتر بو

له مدینه وه شاهی انبیا

سواری بوراق بو گه یشته اقصى

لهوی حاضر بون همو انبیا

امامتی کرد شاهی پیشهوا

لهویوه چو بو فلکی خضرا

آوزهنگی لی دا صحرا به صحرا

به و تیز بالی به طاوسی اخضر

به جی ما هلی وهراند بالو پهرر

جبریلی امین قوهتی نهما

دوعا خوازی کرد آخر به حی ما

(۱۶۵)

بوراقی تاودا دهرچو له کونین
بیداخی مه لکرد له قاب قوسین

بیستی کلامی ذاتی شرمدی

خدای تعالای به چاوی سردی

اعضای دهستی کرد به رقص و سما

چاو له بن همو مویکی رووا

خدا فرموی توی مقصودی دهرگا

مطلبت چیه داواکه داوا

بوگنه کاری امت دوعای کرد

خدایتعالاش درحال گیرای کرد

اومتی خوی کرد به برات دل شاد

گناه کاری کرد له دوزخ آزاد

باسی شیرویه کوری خسرو

خسرو له مریم کوریکی مه بو

ناوی شیرویه بد ره گو بدخو

چرداوه روبو سورفلو چاوشین

لایقی هزار لعنت و نفرین

(۱۶۶)

وہختی کہ عومری گہیشتہ دہ سال
عالم لہ دستی بون پریشان حال
وہختی صرف اکرہ بہ حیلہ کاری
بہ ایشی پوچو بہ بد رفتاری
ہرکہ شیرینی اول دفعہ دی
عاشقی روی بو کوتی کاشکی
نہم محبوبہ یہ ژنی من نہ بو
عشقی شیرینی ہر لہ سردابو
بزرگ اومیدی طلب کرد خسرو
دردی شیروییہ یان کرد بو نہو
کوتی اترسم لہم بد اخترہ
سرسری و احمق شیتو بی فرہ
نہ خوشکہانی خوش نہوی نہ من
لہ کل ہومان بووہ بہ دوشمن
من تاجم لہ سر تاجداران سہند
کہ چی نہم کورہم پیسہ و ناپسند
جوابی دایہوہ حکیمی دانا

(۱۶۷)

کوتی معلومه ای شاهی جم جا
هرچی بی آمه جگری تویه
آخر پارچه ییک کوهری تویه
موافق نیه قوربان له لای من
جگر گوشه ی خوت بکه ی به دشمن
که وره بیت یقین دلی پاک نه بی
خوت چاکی اویش آخر چاک نه بی
ایستا منداله خوینی ادا جوش
وه ختی که وره بو نه بی عقلو هوش
قضا وای هینا بینکی پی چو
خسروی پرویز آره زوی و ابو
واز بینی له عیشو ذوقی شاهانه
عبادت بکات بو آتشیخانه
تهرکی دونیای کرد به جاری خسرو
شیرویه ی کوری دانیشست له جی نه و
شیرو دهستی کرد به باده نوشین
هوشی نه مابو له عشقی شیرین

(۱۶۸)

آخر شیرویهی بد ره‌گی بد گیان
باوکی حبس کرد خستیه ناو زندان

خسروی پرویز عاجزو غمگین

کس له‌لای نه‌بو به‌غیری شیرین

به‌لام به‌شیرین دلی زور خوش‌بو

همو عالمی لا فراموش بو

گوئی به‌شیرین گیانه توم به‌سه

دولت و مولکم من گهی مه‌به‌سه

شیرینیش ائیکرد دانوایی نه‌و

دلخوشتی آدا دایم به‌خسرو

* (باسی کوژرانی خسرو به‌دستی شیرویه) *

شه‌ویک شیرینی شوخی ناز پروهر

ایکرد قصه‌ی خوش بوشای تاجوهر

له‌پی شادا بو زنجیری زیرین

پی نابووه ناو پی زیوینی شیرین

به‌دهمی کلی زور شکری شکاند

تا به‌قصه‌ی خوش خسروی نواند

(۱۶۹)

شیرینیش خهوی لی کهوت له پاشان
بی خبر له ده ور چرخ آسمان

له پر دیویکی پیسی بدکردار
بی رحم و مروت هرویه کو سگسار
چووه ژورده وه فوی له چرا کرد
به ده ستیه وه بو تیغی دستو برد

دای له سر دلی شاهی تاجوهر
خوین وه کو فواره در حال کردی سر
خسرو له خهوی شیرین راپه ری
بازرقه ی خوینی له سر دلی دی

سیری کرداوا له سرتا به فرق
له ناو لافاوی خوینا بووه غرق

تینوی بو ویستی داوای او بکا
فکری کرده وه کوتی له پاشا
به خوا ایستاکه من بوقومی او
حیفه هل سینم یاری مسته چاو

چونکه امشه و نهو دره نگ نوستوه

(۱۷۰)

اگر بزانی اُمهَم توش بووه

خه‌ری لی ازرری ناخه‌وی شیرین

دهس اَکا به‌شین به‌دلی غمکین

تینو مایه‌وه تا روحی ده‌رچو

له‌کل شیرین‌دا وا به‌وفابو

عاقبت له‌تاو شه‌بولی خویناو

چاوی کرده‌وه شوخی مسته‌چاو

شه‌وانی پیشو که به‌ختی یاربو

به‌دهنگی سازو بربط بیداربو

اَو شه‌وه وای کرد چرخ‌ی ستمکار

به‌خوینی گهرمی خسروبو بیدار

شیرین به‌ربوه هاوارو فریاد

بانگی کرد کوتی ای دادو بیداد

وه‌رن بزائن که‌چی قه‌وماوه

مالی ویرانم خسرو کوژراوه

شیره‌ی اَجا ناردیه لای شیرین

کوتی پی بلین هیچ نه‌بی غمکین

(۱۷۱)

تهو اُبی به من دلی زور خوش بی
هتا یک هفته ماتو رهش پوش بی
له پاش یک هفته به کیفو دماغ
وه کو دسته گل ای هینمه ناوباغ
ایکم به گه وره و ملکه و سرور
حورمتی اکرم له خسرو زیاتر
تهم خبره یان که دا به شیرین
وهک سرکه توندبو به دلی غمگین
به لام به جوابی شیرین تفره ی دا
کوتی پی بلین اکر راست اکا
من چی پی ته لیم زو به جی بین
بهانه نه گری دلم نه شکنی
تختی جمشیدو پرده و باره کا
بیانسوتینن هو سراپا
قصری پادشا له یخ دهر بین
قول له و ته لاری باش بروخینی
باربد دهرکا پهل بکا شهودین

(۱۷۲)

با نه کم یادی خسروی پرویز
وهختی امانه‌ی به‌جی هینا نهو
اوسا انیژین جنازه‌ی خسرو
له‌پاش امانه بومن سر له‌نوی
قصر و بارگاه درست‌کا به‌جوی
زور زو امانه بکا تکایه
اوسا پی‌ی آلم زور سرری تیابه
کاتی اُمه‌ی بیست شیرویه‌ی بیدین
زو به‌جی هینا امره‌کی شیرین
شیرینیش همو جلو به‌رگی شا
دای به‌فقیرو هه‌زارو که‌دا
* بامی دفن کردنی خسرو و خو‌کوشتی شیرین *
اجا بولاشه‌ی شاه‌ی تاجدار
صندوقیان تاشی له‌عودی قمار
صندوقه‌کیان گرت‌ه تخته‌ی زهر
رازاندیانه‌وه به‌دوررو گوهر
به‌عاده‌تی زوی شاهانی عجم

(۱۷۳)

خستیا نه صندوق شاهى جم حشم
چند پادشاهى مه لیان گرت به شان
بردیان به حورمت بوسر گورستان
بزرگ او میدیش هروهك شورره بی
له دردو غما له شی آلهرزی
ایکوت کوا که وره ی شاهانی عجم
کوانی صاحبی شمشیرو علم
کنیزان زولفیان کردبو په خشان
له پیش خلقه وه به کول اگریان
شیرینی ارمن وهك طاوسی مست
وینه ی خسروی کرتبوه سردست
سرپوشی زردی دابو به سردا
لباسی جوانی کردبو به بردا
له پیش جنازه ی خسرو به تنیا
اهاتو اچو به رقص و سما
به لجه و به لار آرویشست سرمست
هرکسی نهیدی رو اچو له دست

(۱۷۴)

به م نوعه هر کس که نه بدی شیرین
وا تی ا که یشت هیچ نیه غمگین
شیرویهش دیسان وای زانی که نه و
هیچ غمبار نیه بو مرگی خسرو
رویشان له سر کورستان اُجا
له ناو گومه زدا صندوقیان دانا
خلایق همو چونه دره وه
شیرین به دلی غم پروره وه
چو وه ژوره وه درگای کرد محکم
کفنه کی لادا له شاهی عجم
له و جیکه ی وا تیغی لی درابو
تیغی ها له سر جگری خوی زو
به خوینی که رمی شوخی دلارا
تازه ی کرده وه برینه کی شا
دهستی کرده مل خسروی پرویز
نایه ناوده می ده می شکر ریز
شیرینی ارمن جا کردی هاوار

(۱۷۵)

اهالی وهختی که بون خبردار

گوتی خلقینه وا خوم نجات دا

کیانم شادبو آواتم نهما

پیاوه که وره کان که بون باخبر

بانگو صدایان لی ههلسا یکسر

گوتیان شیرین بومردنی تو

بو وفاو بوکیان سپاردنی تو

له عشقا هروا لازمه مردن

هروا اُبی کیان به یار سپاردن

که لی ژن مه یه آزاوهک شیره

زور پیاویش مه یه ژنی بی خیره

له ناو گومه زدا دویاری دل پاک

به رسمی شاهان نیوران له ژیر خاک

آموز کاری

دلت خوش نه بی به دنیای ناکس

وفای هیچ نه دنیا له گل کس

(۱۷۶)

ألین افلاطون دایم آگربا
عرضیان کرد کوتیان حکیمی دانا

سبی چیه که تو روژو شهو

دایما آگریت به چاوی پی خهو

فرموی من بویه دایم گریانم

هوگری یك بوون جسمم و گیانم

روژی جیا نه بن له آشنایی

حقمه آگریم من بو روژی جیایی

کورو، ژن ملسکو مالو حالی زور

هاوری تون هتا آچیه ناوگور

له کلنا اررون عاجزو غمناک

به لام له کلنا نایه نه ژیر خاک

هرچند که فلک بتدا چرخو پیچ

تومه خور غمی دونیای ادهنی هیچ

کوانی فریدون له کویه ضحاک

همر له ژیر خاک بون مشتی خاک

• به عنایتی خوای خاوهن لطف تهرابو